

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάσσεται υπό του Ύψους της Παιδείας δε τῶν κατ' ἄνωγαν παιδίων περιεχομένων εὐγενῶν, ἀληθῶς περὶ τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ἀνηλικίας, καὶ ἀπὸ τοῦ Θεομαρτυροῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀδελφώμα ἐπιτοῦ καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΩΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑξαετηρίου δραχ. 7. — Ἑξαετηρίου φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδρομαί ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
καὶ εἶνε προκληρωτάκι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 0, 18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰῶλου, 119, ἔναντι Χρυσοσηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Ἰουλίου 1896

Ἔτος 18^{ος}. — Ἀριθ. 29-30

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΑΝΙΑ! ἐφώνησα. Ποῦ εἶσαι, Ἀνανία ;
Ὁ ψυχογυῖός μου εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν καὶ πρὶν τῷ εἶπω τίποτε ἀκόμη, ἀμα εἶδε τον γιγαντι- αῖον σωρὸν τῶν ἐπιστολῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης μου, ἐψιθύρισε :

- Θὰ γίνῃ ἡ δευτέρα Κυριακὴ ;
- Ναί, εἶπα. Μεθαύριον δέχομαι εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Ἀλλὰ τί ἐπαθες, Ἀνανία ; Διατί διατάξεις ; Πῶς, δέν σ' εὐχαριστεῖ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ;
- Ὁ Ἀνανίας ἔγινε κατακόκκινος. Ἀλλὰ τὸ στόμα κλειστόν.
- Μὰ θὰ βριλήσης, τέλος πάντων, Ἀνανία ; Ὁ ψυχογυῖός μου ἐψιθύρισε πάλιν ὀλίγας λέξεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας δέν ἐνόησα τίποτε. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ θυμώσω, ὅταν ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ ἐξηγηθῇ.
- Θὰ σὰς το' πω, κυρία Διάπλασις, πρέπει νὰ σὰς το' πῶ. Ἡ Κυριακὴ σὰς με τρομάζει. Πάλιν δ κ. Ρ'.

(Και έπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ διακεκριμένου ζωγράφου, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν εἰκονογράφειν τῶν Κυριακῶν μου).

— Ἐ, λοιπὸν ; Πάλι ἐσταμάτησες, Ἀνανία !

— Μὰ νά, φοβοῦμαι μήπως ὁ κ. Ρ* μὲ ξαναζωγραφίσῃ. Τί νά σας πῶ ! μ' ἔκαμε πολὺ ἀσχημον τὴν πρώτην φοράν. Δηλαδή (ἐπρόσθεσεν ὁ Ἀνανίας, ἐρυθριῶν ἀκόμη περισσότερο), δὲν λέγω ὅτι εἶμαι εὐμορφος· ἀλλ' οὔτε τέλος πάντων καὶ τόσο ἀσχημος ! Τὰ παιδιὰ πού με εἶδαν ἐτρόμαξαν. Εἶνε λοιπὸν σωστὸ νὰ τρομάζουν τὰ παιδιὰ ; Ἐγέλασα.

— Ἐλα, ἔλα, ἀφήσέ τα αὐτά, Ἀνανία. Εἰσὶ πονηρός· θέλεις νὰ εἶπω εἰς τὸν ζωγράφον νὰ σε κολακεύσῃ ὀλίγον καὶ το φέρνεις μὲ τρόπον...

— Ὅχι, κυρία Διάπλασις, ὄχι, σὰς ὀρκίζομαι ! Δὲν θέλω νὰ με κολακεύσῃ. Σεῖς ζεῦρετε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν με πειράζει νὰ με λέγουν ἀσχημον. Ἦθελα ὅμως νὰ με περιποιηθῇ ὀλίγον ὁ κύριος ζωγράφος. Ἄς κρύψῃ τὰ κακά που ἔχω, καὶ ἄς δεῖξῃ μόνον τὰ καλὰ, π. χ. τὰ μαλλιά μου που εἶνε ἀφθονά, τὸ ἀνάστημά μου που εἶνε ὑψηλόν. Αὐτὴν τὴν φοράν ἄς με παραστήσῃ ὄρθιον.

— Ἄ, γι' αὐτὸ ἀλλάξες καὶ κτενισιὰ !... εἶπα. Ἄς εἶνε· θὰ συστήσω τὴν κόμη σου εἰς τὸν ζωγράφον. Ἄλλ' ὡς πρὸς τὸ ἀνάστημά σου... τί νά σου πῶ ! ὑπερβαίνει τὸ μέτριον καὶ ζεῦρεις τί λέγει μιὰ τουρκικὴ παροιμία: *ψηλὸς ἀνθρώπος, κουτός.* (Ἴδε καὶ Μακρολέλεκά του Κασκαμπίλ). Σὲ συμφέρει νὰ σε πάρουν γιὰ κουτὸ τὰ παιδιὰ ;

— Ὅσο γι' αὐτὸ δὲν ἔχω κανένα φόβον, κυρία Διάπλασις ! Ὅταν ἠμιλῇ κανεὶς καὶ γράφῃ καὶ... *ρεμβάζῃ*, δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην νὰ κριθῇ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν του.

— Εἶπες μίαν ἀλήθειαν, Ἀνανία. Καὶ δι' αὐτὸ θὰ σε συστήσω εἰς τὸν ζωγράφον. Ἦσύχασε. Ἐπειτα τὴν φιλοδοξίαν σου τὴν εὐρίσκω φυσικὴν δι' ἓνα ἀνθρώπον, καὶ μάλιστα νέον τῆς ἡλικίας σου. Ἐ, δὲν εἶνε εὐχάριστον διὰ κανένα νάκούῃ νύκτα-μέρα ὅτι εἶνε ἀσχημος ! Γεννηθῆτω λοιπὸν τὸ θέλημά σου.

(Τὸ χρῶμα τοῦ Ἀνανία ἐπανῆλθεν, ὡς ἐκ θαύματος).

— Τώρα πλέον, ἐξηκολούθησα, δὲν πιστεύω νὰ φοβῆσαι τὴν Κυριακὴν μου. Πάρε λοιπὸν αὐτὰ τὰ γράμματα ἀπ' ἐδῶ—κύτταξε μὴ σου παραπέσῃ κανένα, διότι, βλέπεις, εἶνε πάρα πολλὰ αὐτὴν τὴν φοράν,— καὶ τακτοποιήσῃ τα, ὅπως εἰξεύρεις, διὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ διὰ τὴν κρίσιν. Νά, πάρε καὶ ἐκεῖνά που ἔπεσαν κάτω καὶ ἔγιναν παιγιδιὰ τῆς Πίσσας.

Καὶ ὁ Ἀνανίας τα εἰσύναξεν ὅλα καὶ τα ἐπῆρε μὲ τὴν συνήθη του προθυμίαν. Ὡ, δὲν εἶχε πλέον κανένα λόγον νὰ εἶνε διστακτικὸς καὶ ἀπρόθυμος... Καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του νὰ ἐργασθῇ.

Ἄλλὰ σὲ ὀλίγην ὥραν, ἦλθε πάλιν εἰς τὸ γραφεῖόν μου

— Τί τρέχει, Ἀνανία ;

— Εἰς τὸ μαγειρεῖον ! εἰς τὸ μαγειρεῖον !

— Τί συνέβη πάλιν εἰς τὸ μαγειρεῖον ;

— Δὲν συνέβη τίποτε, κυρία Διάπλασις. Ἐγὼ μόνον σὰς παρακαλῶ νὰ μου ἐπιτρέψετε νὰ καταιδάσω τὰ γράμματα εἰς τὸ μαγειρεῖον.

— Καὶ διατί ;

— Ἴδου διατί. Ἐρρίψα μιὰ ματιὰ καὶ εἶδα ὅτι αἱ περισσότεραι ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν ἀπευθύνονται πρὸς τὴν Μάρθαν.

— Βίβαια· διότι ἡ Μάρθα, καθὼς ἐνθυμείσαι, ἔδωκεν ἐκ μέρους μου τὴν ἐρώτησιν τῆς δευτέρας Κυριακῆς.

— Ἐπειτα ἡ ἐρώτησις ἀνάγεται ἐντελῶς εἰς τὸν κύκλον τοῦ μαγειρείου. Πρόκειται περὶ ἐκλογῆς καὶ συνταγῆς φαγητῶν. Ἐσκέφθην λοιπὸν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ὀλιγώτερον ἀρμόδιος νὰ τακτοποιήσω αὐτάς τὰς ἐπιστολάς. Ἐγὼ δυστυχῶς μόνον νὰ τρώω φαγητὰ εἰξεύρω, κυρία μου... Εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἡ Μάρθα βίβαια εἶνε πλέον κατάλληλος. Δι' αὐτὸ σὰς ζητῶ τὴν κδεῖαν νὰ καταιδάσω τὰ γράμματα εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ νὰ ἀναθέσω τὴν προκαταρκτικὴν ἐργασίαν τῆς κρίσεως εἰς τὴν Μάρθαν.

— Ἐχεις δίκαιον, Ἀνανία. Ἐμπρός ! τὰ γράμματα εἰς τὸ μαγειρεῖον. Βρῆκε πάλι δουλειὰ ἡ Μάρθα.

Ὅταν ὁ Ἀνανίας κατῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἀναποδογύρισε τὸν σάκκον μὲ τὰ γράμματα εἰς τὸ τραπέζι τῆς, ἡ καλὴ Μάρθα ἔλειπεν ἔξω.

— Φαν ἀζομαι τὴν ἐκπληξίν τῆς, εἶπεν ὁ Ἀνανίας, ὅταν θὰ γυρίσῃ καὶ θὰ ἴδῃ ἐκεῖνην τὴν πλημμύραν τῶν ἐπιστολῶν.

— Νά τὴν προφθάσετε ὅμως, εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν καὶ εἰς τὰς ἀδελφάς του, μὴ γίνῃ κανένα λάθος ἀνεπαρόρθωτον... μήπως ἡ καλὴ μου οἰκονόμος ἐκλάβῃ τὰ γράμματα ἐκεῖνα, πού θὰ τα ἴδῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὡς χαρτὶ ἀχρηστον καί... ζεῦρω κ' ἐγὼ ;

Τὰ κορίτσια ἐγέλασαν πολὺ καὶ μου ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ περιμένουν τὴν Μάρθαν εἰς τὴν θύραν. Πραγματικῶς, ἄμα τὴν εἶδαν ἀπὸ μακρὰ, ἔρχισαν νὰ τῆς κάμνουν νεύματα νὰ ἔλθῃ γρήγορα, νὰ σπύσῃ, νὰ τρέξῃ.

— Ἐλα, ἔλα ! τῆς ἐφώναζαν. Τὰ παιδιὰ σε περιμένουν εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἐλα, γρήγορα !

— Ποιὰ παιδιὰ ; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα πλησιάζουσα.

— Τὰ παιδιὰ, καλέ· οἱ συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως. Ἦλθαν πάλι ἓνα σωρὸ καὶ ἡ κυρία Διάπλασις εἶπε νὰ τα περιποιηθῆς ἐσὺ εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἐλα γρήγορα καὶ σε περιμένουν τόσην ὥρα !

— Ἐστὸ μαγειρεῖον ; Μπᾶ ! τὰ πουλάκια μου ! καλέ, εἰς τὸ μαγειρεῖον βρήκατε νὰ τα βάλετε ; ἀνέκραξεν ἡ οἰκονόμος καὶ ἔσπευσε νὰ νείλη τὰς κλιμακὰς τῆς οἰκίας

— καὶ ἔχω κάμποσες σκάλες εἰς τὸ σπίτι μου ! — καὶ νὰ τρέξῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ὅταν εἰσῆλθεν ἀσθμαίνουσα καὶ φυσικὰ δὲν εἶδε κανένα, ἡ Μάρθα ἐγέλασε μὲ ὅλην τὴν ἀγαθότητα.

— Μ' ἐγέλασατε, κακοκόριτσα, εἶπε. Ποῦ εἶνε, μπρέ, τὰ παιδιὰ ;

— Νά τα καλέ, ἐδῶ δὲν τα βλέπεις σωρὸ τὰ γράμματα εἰς τὸ τραπέζι ; εἶπεν ἡ Ἐλπίς.

— Μπᾶ ! ἔκαμεν ἡ Μάρθα ἐκπληκτος.

— Βίβαια ! ἐπρόσθεσεν ἡ Ἀγάπη. Εἶνε τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διὰ τὴν Β' Κυριακὴν. Λοιπὸν δὲν εἶνε σὰν νὰ ἦταν τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ ;

— Ἐλα, Χριστέ καὶ Παναγιά ! ἀνέκραξε σταυροπομπιμένη ἡ Μάρθα. Τὴν ἔπαθα ! πάλι τὴν ἔπαθα. Φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ γραφτό μου, ἄμα ἡ κυρία ἔχη Κυριακὴ, ἡ Μάρθα νὰ παθαῖν ἀπὸ μιὰ ἱστορία. Ἐ, ἄς εἶνε ὅμως ! Θὰ γελᾶσουν τὰ παιδιὰ που θὰ το μάθουν, ὅπως ἐγέλασαν καὶ μὲ τὰ γαλατομπούρεκα. Πάλι καλὰ.

— Ἐ μ' αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτε, καλὴ μου Μάρθα, εἶπεν ἡ Ἀγάπη. Τί, πού ἐτρέξες δηλαδή λιγάκι ; Ὁ Θεὸς νὰ σε φυλάξῃ ἀπὸ χειρότερα !

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς εἰσῆλθεν ὁ Ἀνανίας καὶ τῆς ἐξήγησε διατί εὐρίσκοντο τὰ γράμματα εἰς τὸ μαγειρεῖον.

— Νά καὶ τὰ χειρότερα, κυρία Ἀγάπη ! ἀνέκραξεν ἡ Μάρθα μὲ κλαυθμηρὸν ὕφος. Βλέπεις ; Ἡ καίμην ἡ Μάρθα θὰ ξενοκτίσῃ ἀπόψε γιὰ νὰ διαβάσῃ τόσα γράμματα ! Ἄλλ' ἄς εἶνε, γι' ἀγάπη τῶν παιδιῶν δὲν πειράζει... Ἐπειτα ἡ κυρία μας λέγει ὅτι ὅλοι μας πρέπει νὰ κοπιᾶζωμεν διὰ νὰ βγαίνουμ καλὰ καὶ πάντα καλλίτερα τὰ φυλλάδιά τῆς. Γιατί λοιπὸν νὰ μὴ κοπιᾶσω καὶ ἐγὼ που ἀγαπῶ τόσο τὴν Διάπλασιν καὶ τὰ παιδιὰ ; Τὸ χρέος μου θὰ κάμω, ὅπως το κάμνουν ὅλοι.

Καὶ ἀπὸ τὴν παρήγορον αὐτὴν σκέψιν ἡ καλὴ Μάρθα ἠντλήσῃ τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος καὶ ἐν μιᾷ νυκτί καὶ μόνῃ, ἀντιστάσεως μὴ οὐσης ἀνέγνωσε καὶ ἐτακτοποίησεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ γράμματα καὶ τα ἠτοίμασε διὰ τὴν Κυριακὴν, ὅπως ἔκαμε τὴν ἄλλην φοράν καὶ ὁ Ἀνανίας.

Τὸ ἀπόγευμα λοιπὸν τῆς Κυριακῆς, — ἄμα ἐδρόσισεν ὀλίγον, διότι ἦτο πολὺ ζεστὴ ἐκεῖνη ἡ ἡμέρα, — ἐπροσκάλεσα ὅλους εἰς τὸ γραφεῖον (Μάρθαν, Ἀνανίαν, δύο καὶ ἀδελφάς του, Πίσσαν, τὸ ὄλον δεκαεὶ πρόσωπα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐν μόνον μὲ μουστάκια, καὶ ἂν το εὔρετε ποῖον ;) καὶ ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους οἰωνοὺς, μὲ μιαν παγωμένην βυσινάδα εἰς τὴν ἀρχὴν, ἤρχισεν ἡ συνεδρίασις.

Ἡ Μάρθα ἔκαμε τὴν ἐπομένην εἰσήγησιν, ἡ ὁποία ἠμπορεῖ νὰ μὴ διακρίνεται διὰ τὰ ρητορικὰ τῆς ἀθῆ, ἀλλὰ δὲν ἠμπορεῖτε νὰ πῆτε ὅτι δὲν ἐπῆρε ὀλίγον ἀλάτι...

Ἡ ἰδέα σας, κυρία μου, νὰ καταιδάσῃτε αὐτὴν τὴν φοράν τὰ παιδιὰ εἰς τὸ μαγειρεῖον, ναι μὲν ἔδωκε ἀρκετὸν κόπον εἰς τὴν πιστὴν σου Μάρθαν, — ἔ, ἐγὼ το ζεῦρω — ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι περισσότερο ἀπὸ ἐμὲ θὰ ἐκοπιᾶζεν ἐκεῖνός που θὰ ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὴν παραστήσῃ ὡς κακὴν ἰδέαν ἢ ἀνοφελῆ. Εἶδα ὅτι πολλὰ κορίτσια ἀπὸ τὴν ἐρώτησιν σας, κυρία μου, ἔλαβαν ἀφορμὴν νὰ ἐρωτήσουν τί γίνεται καὶ εἰς τὸν κάτω-κόσμον (καὶ ἡ Μάρθα ἔδειξε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ μαγειρείου) πῶς καὶ ἀπὸ τί βγαίνουν ἡ ὠραῖες ἐκεῖνες μυρωδιές που κεντοῦν τόσο τὴν ὄρεξιν τῶν καὶ ποῖος θεὸς κάμνει τὰ θαύματα ἐκεῖνα που παρουσιάζονται ὑστερὰ εἰς τὸ τραπέζι, διὰ νὰ ἰκανοποιήσουν τὴν κεντημένην τῶν ὄρεξιν.

— Κεντημένα μαντίλια ζεῦρω, δέικοφεν ὁ Ἀνανίας· ἀλλὰ κεντημένην ὄρεξιν πρώτην φοράν ἀκούω.

Ἡ Μάρθα οὔτε κατεδέχθη νὰπαντήσῃ καὶ ἐξηκολούθησεν :

— Εἶδα ἀκόμη μ' εὐχαρίστησίν μου, ὅτι πολλὰ κορίτσια, δηλαδή τὰ περισσότερα, ζεῦρουν λαμπρὰ ἀπὸ μαγειρεῖο καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον που ἔγραφαν τὰς συνταγὰς τῶν, ἐνόησα ὅτι τὰ φαγητὰ ἐκεῖνά τα ζεῦρουν ἐκ πείρας. Ἐνα κορίτσι, μάλιστα, ἡ *Εὐκωνιάς Παρθένος*, δὲν εἰδίστασε νὰ μου γράψῃ ὅτι ὅλα τὰ φαγητὰ, (ὅλα, ἀκούτε ;) ἠξεύρει πῶς τα κατασκευάζουν. Καὶ γιὰ νὰ ἔχη τὸ θάρρος νὰ γράψῃ αὐτὸ, θὰ πῆ ὅτι ζεῦρει τουλάχιστον τὰ κυριώτερα...

— Ἡ καὶ τὰ περισσότερα, δέικοφεν ἡ Ἀγάπη.

— Καὶ ἀκόμη μὲ μεγαλητέραν μου εὐχαρίστησιν — ἐξηκολούθησεν ἡ οἰκονόμος μου, — εἶδα ὅτι καὶ πολλὰ ἀγῶρια κατεδέχθησαν νὰ καταιδούν εἰς τὰ βασιλεῖα τῆς Μάρθας καὶ νὰ μου δώσουν συνταγὰς φαγητῶν, πού θὰ τὰς ἐξήλθου καθε νοικοκυρά. Ἐν ἀγῶρι μάλιστα, ὁ *Λοχίας Παλαύρας*, γράφει ὅτι θέλει πολὺ νὰ μάθῃ νὰ μαγειρεύῃ, διότι...

(Ἐδῶ ἡ Μάρθα ἔψαξε καὶ εὔρε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Λοχία Παλαύρα*).

Διότι, λέγει, «μεθαύριον πού θὰ πάγω στρατιώτης, πολλές φορές θάναγκασθῶ νὰ μαγειρεύσω μόνος μου καὶ δὲν θέλω νὰ δώσω εἰς τοὺς συστρατιώτας μου, ἀπὸ ἀγνοίαν καὶ αὐτῶν τῶν στοιχείων τῆς μαγειρικῆς, οὔτε θερμὸ νερὸ γιὰ ζουμί, οὔτε πετσὶ βρασμένο γιὰ κρέας ! Θέλω νὰ τοὺς κάμω φαγητὸν τῆς ἀνθρωπείας καὶ νὰ μὴ βλέπουν τὴν ὥραν πότε θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά μου νὰ μαγειρεύσω». — Εἶμαι καθο-

λοκληριαν μὲ τὴν γνώμην αὐτοῦ τοῦ καλοῦ παιδιοῦ. Καὶ μήπως εἶνε μόνον διὰ τὸν στρατὸν ; Πόσαι περιστάσεις δὲν εἰμποροῦν νὰ παρουσιασθοῦν πού καὶ ὁ ἄνδρας πρέπει κατὶ νὰ εἰξεύρῃ ἀπὸ μαγειρεῖον ! Ἐγὼ ἐγνώρισα ἓνα κύριον, πού ὅταν ἦτο ἀρρωστὴ ἡ κυρία του, αὐτὸς ὠδηγοῦσε τὴν ὑπὴρέτριαν νὰ μαγειρεύῃ. Τί ἔχασε, σὰς παρακαλῶ, ὁ κύριος αὐτός που ἠξεύρει ἀπὸ μαγειρικὴν ; Ἴδου που ἔτρωγε καλὰ καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ γυναῖκά του ἦτο ἀρρωστὴ. Δι' αὐτὸ λοιπὸν, κυρία μου Διάπλασις, χειροκροτῶ καὶ μὲ τὰ δύο μου χέρια...

— Σ' ἔχω καλὴ νὰ χειροκροτήσῃς μὲ τὸ ἓνα ! δέικοφεν ὁ Ἀνανίας.

— Ὁ λόγος το λέει ! ἀπήντησε ρίψασα λοξὸν βλέμμα πρὸς τὸν εὐφυσολόγον ἡ Μάρθα. Χειροκροτῶ τὴν ἰδέαν σας, κυρία μου. Ἄν ἓνα ἀγῶρι που δὲν ζεῦρει γρὺ ἀπὸ μαγειρεῖο, εἰμπορεῖ νὰ πῆ ὅτι κατὶ τοῦ λείπει, ἓνα κορίτσι που δὲν ζεῦρει νὰ μαγειρεύῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν, τουλάχιστον τὰ κυριώτερα, εἶνε ἀνάξιον νὰ λέγεται κορίτσι ! (Ἐδῶ ἡ Μάρθα ὕψωσε τὴν φωνήν, ὡς νὰ ἦτο ὑπαίθριος ρήτωρ).

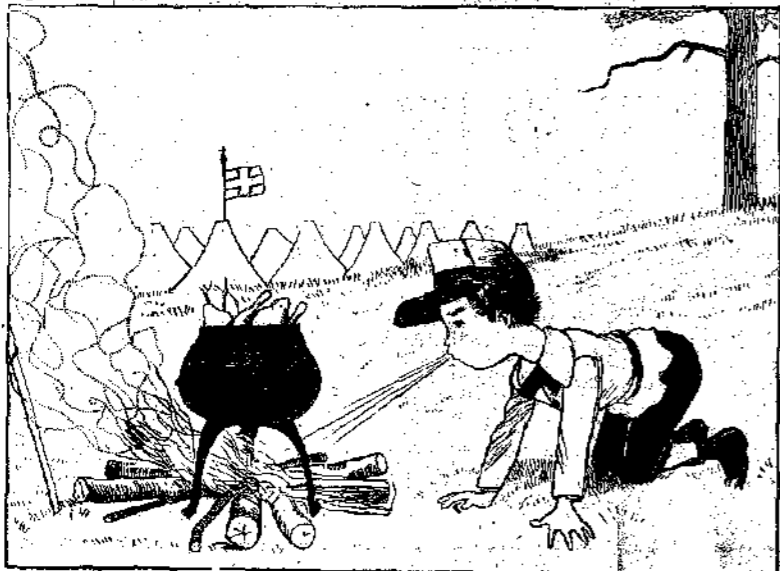
«Ὁ Ἀνανίας ἀναποδογύρισε τὸν σάκκον μὲ τὰ γράμματα εἰς τὸ τραπέζι τῆς Μάρθας» (Σελ. 226, στ. 6'.)

— Μὰ δὲν μου λές, γιατί φωνάζεις τὴν ἥρωτῆσεν ἡ Ἀγάπη, — μὲ πολὺ ἤσυχον ἄλλως τε τὴν συνείδησιν, διότι δλα αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία ἀνακατεῦνται εἰς τὸ μαγειρεῖον.

— Φωνάζω, εἶπεν ἡ Μάρθα, διότι ἤθελα δλα τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια τῆς Διαπλάσεως νάκουσουν αὐτὰ τὰ λόγια ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς!

— Ἐ, ὅσο καὶ νὰ κοπιᾷσης, δὲν θὰ το κατορθώσης αὐτό, εἶπεν ὁ Ἀνανίας γελῶν.

— Ὑπάρχει τρόπος νάκουσθῆ καὶ ἡ φωνὴ τῆς Μάρθας, ἐννοιά σου, εἶπα τότε ἐγώ. Καὶ ἡ Μάρθα ἔχει πολὺ δίκαιον. Ἐἴτε πτωχὴ εἶνε εἴτε πλουσία μία κάρη, θὰ γίνῃ

«Πολλὲς φορές θάναγκασθὲ νὰ μαγειρεύω μόνος μου». (Σελ. 227 στ. β΄.)

μὴν ἡμέραν ἢ νοικοκυρὰ τοῦ σπιτιοῦ τῆς. Ἄν δὲν θὰ ἔχῃ μαγειρίσαν, θὰ εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ τὴν ἀναπληρῶν ἢ ἴδια· ἂν θὰ ἔχῃ, θὰ εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ τὴν διευθύνῃ, ὡς καλὴ νοικοκυρὰ. Ἀλλὰ οὔτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο θὰ ἠμπορήσῃ νὰ κάμῃ ὅπως πρέπει, ἂν δὲν ἔχῃ τὴν ἀπαιτουμένην πείρην τοῦ μαγειρείου. Δι' αὐτὸ ἠθέλησα κατὰ τὴν εἰκονικωτάτην ἔκφρασιν τῆς Μάρθας, νὰ καταβάσω ὀλίγον τὰ παιδιὰ καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖον... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἀντὶ τῆς ἑρωτήσεως, τὴν ὁποῖαν ἔδωσα, προτιμώτερον θὰ ἦτο νὰ κάμω ἓνα ἄλλου εἶδους διαγωνισμόν: νὰ προσκαλέσω δηλαδὴ εἰς τὸ μαγειρεῖόν μου τὰ παιδιὰ, — ὅσα θὰ ἤθελαν νὰ διαγωνισθῶν, — νὰ τοὺς δώσω τὰ ἀπαιτούμενα ὑλικά καὶ νὰ τοὺς παραγγείλω νὰ κάμῃ καθένα χωριστὰ τὸ ἴδιον φαγητόν, νὰ βραβεύσω δὲ ἔπειτα ὁποῖον ἢ ὁποῖαν θὰ το ἔκαμνε καλλίτερα. — (Ἐδῶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία γελοῦν πολὺ δυνατὰ).

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶπεν ὁ Ἀνανίας, ἡ κρίσις θὰ ἦτο πολὺ εὐκόλος καὶ εὐχάριστος... Κατ' οὐδένα τρόπον θὰ ἤθελα νὰ λείψω!

— Καὶ τί ἀστείον ποῦ θὰ ἦτο! προσέθεσεν ἡ Ἐλπίς. Τὸ μαγειρεῖον θὰ ἦτο θέαμα, μὲ τόσους μικροὺς καὶ χαριτωμένους μαγειροὺς!

— Ναι, ἀλλὰ δυστυχῶς αὐτὸ δὲν γίνεται! καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ, κατέφυγα εἰς τὴν ἐρωτήσιν τῆς Β' Κυριακῆς, ὑπέθεσα ὅτι θὰ δώσω γέφυρα καὶ προσέκαλεσα τὰ παιδιὰ νὰ μου ὑποδείξουν τρία φαγητὰ τῆς ἀρεσκείας τῶν καὶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς τῶν. Ἐμπρὸς

λοιπόν, Μάρθα. Μὲ συγχωρεῖς ποῦ σε δέικοφα καὶ λέγω τί ἀπάντησαν τὰ παιδιὰ

— Ἀμέσως, κυρία μου. Θὰ μου ἐπιτρέψῃς ὅμως νὰ ρηθῶ με μίαν γενικὴν παρατήρησιν. Τὰ φαγητὰ ποῦ μας στέλλουν τὰ παιδιὰ εἶνε τὰ περισσότερα πάρα πολὺ ἀλατισμένα. Ὁ Ἀνανίας με κατηγορεῖ ὅτι δὲν καταλαβαίνω πολὺ ἀπὸ ἀλάτι. Ἀλλὰ τὸν διαβεβαίω ὅτι, δταν πρόκειται περὶ μαγειρικοῦ ἀλατος, καταλαβαίνω καλλίτερα ἀπὸ αὐτόν. Σὰς λέγω λοιπόν ἐπισήμως ὅτι αἱ ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν εἶνε πολὺ ἐξυπναί, καὶ μερικαὶ μάλιστα τόσον ἐξυπναί, ὥστε καταντοῦν ἀλμυραί.

— Τί ἐννοεῖς μὲ αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Ἀνανίας.

— Ἐννοῶ ὅτι ἀπὸ τὰς εὐφυολογίας προτιμῶ τὰ πράγματα καὶ ὅτι ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς μου ἤρσαν καλλίτερα ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν συνταγὰς πραγματικὰς καὶ εὐσυνειδήτους φαγητῶν καὶ οὐκ ἐκεῖνα ποῦ το ἀπέφυγαν αὐτὸ μὲ εὐφυολογίας.

— Αὐτὸ θὰ το ἰδοῦμε, εἶπα ἐγώ. Νομίζω ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ ρηθῶ ἢ νὰ ἀναγνώσῃς.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κυρία μου. Ἐγὼ ὅμως καὶ ἓνα παράπονον ἀκόμη: Πολλὰ ἀπὸ τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν ἦσαν τόσον κακογραμμένα, ποῦ μου ἐπόνεσαν τὰ μάτια τῆς καίμενης... Γρηγὰ γυναῖκα τώρα ἐμένα δὲν ἔπρεπε νὰ με λυπηθῶν; ... Βέβαια δὲν ἠμποροῦν ὅλοι νὰ γράφουν ἄν τὴν Βασίλισσαν Ταῖτου π. χ. ἢ ἄν τὴν Χρυσὴν Ἀμμουδιὰν ἢ ἄν τὴν Ἀνιμωρὴν ἢ ἄν τὸν Π. Παπαθεωμόπουλον, κλπ. ποῦ τὰ γράμματά τῶν εἰμπορεῖν νὰ τα διαβάσῃ καὶ ἓνας στραβός! Ἀλλὰ ὅσοι δὲν εἶνε φύσει καλλιγράφοι, ἂς μὴ γράφουν τοὐλάχιστον βιαστικά. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Καλὰ, Μάρθα. Θὰ συστήσω εἰς τὰ παιδιὰ νὰ γράφουν ἄλλοτε καθαρώτερα. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

— Ὅριστε λοιπόν· ἐδῶ εἶνε τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν. Τὰ ἔκαμα, καθὼς βλέπετε, δύο μεγάλους σωροὺς. Εἰς τὸν ἓνα ἔβαλα ὅσα παιδιὰ ἀπάντησαν καθ' ἑαυτὸ εἰς τὴν ἐρωτήσιν μας καὶ ὑπέδειξαν τὰ τρία φαγητὰ μὲ τὰς συνταγὰς τῶν· εἰς τὸν ἄλλον ἔβαλα τὰ παιδιὰ ποὺ ἀπάντησαν μεταφορικῶς, ἢ ἀπέφυγαν νὰ ἀπαντήσουν, μ' εὐφυολογίας. Ἀλλ' ὁ πρώτος σωρὸς, καθὼς βλέπετε, εἶνε πολὺ ὄγκωδέστερος. Ἐμπρὸς λοιπόν, Ἀνανία. Ἐγὼ εἰδιόβαλα δλα τῆ νύκτα. Διάβασε τώρα σὺ.

Ἐδῶ ἐτελείωσεν ἡ εἰσήγησις τῆς Μάρθας καὶ ἤρχισεν ἡ ἀνάγνωσις. Ἐπειδὴ ὁ Ἀνανίας ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀναγνώσῃ τὰς ἐπιστολάς τοῦ δευτέρου σωροῦ — ἴσως ἐπειδὴ τοῦ ἀρέσουν αἱ εὐφυολογίαι, — τὸν πρώτον ἀνάγνωσαν ἐκ περιτροπῆς αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἐλπίς, Πίστις καὶ Ἀγάπη.

Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ πρώτου σωροῦ εἶνε τόσον πολλαί, ὥστε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὰς ἀναφέρω δλας. Θὰ περιορισθῶ λοιπόν κατ' ἀνάγκην εἰς τὰς κυριωτέρας:

Ἡ Ἐλκιωτὴς Παρθένος κάμνει εἰς τὴν ἀρχὴν δύο ἐξομολογήσεις, αἱ ὁποῖαι πολὺ τὴν τιμοῦν. Ἴον ὅτι τῆς ἀρέσουν ὅλα τὰ φαγητὰ· Ἴον ὅτι εἰξεύρει ὅλα πῶς κατασκευάζονται. Ἐγὼ, κορίτσι μου! Δὲν εἰξεύρετε πῶς δὲν μάρεσουν τὰ κακοσυνειθισμένα ἐκεῖνα παιδιὰ ποὺ εἶνε εὐκόλα εἰς τὸ φαγητόν καὶ κάμνουν ἓνα σωρὸ νάζια καὶ δὲν τοὺς ἀρέσει τούτο καὶ δὲν τοὺς ἀρέσει ἐκεῖνο. Τί βάσανον,

θεῖ μου, δι' ἓνα σπῆτι! Σὰς βεβαίω ὅτι ἂν ἦσαν ἔτσι αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία, δὲν θὰ τὰς ἐκρατοῦσα στιγμὴ μαζί μου. Ἀλλὰ κατὰ τοῦτο εἶνε πλέον ἀξέπαινος ἢ Ἐλκιωτὴς Παρθένος ὅτι εἰξεύρει καὶ πῶς κατασκευάζονται ὅλα, ὥστε κάθε τι ποῦ τῆς ἀρέσει εἰμπορεῖ ἐν ἀνάγκῃ νὰ το κάμῃ καὶ μόνῃ τῆς! Φαίνεται ὅμως ὅτι καλλίτερ' ἀπὸ δλα κάμνει: Ἴον Κρέας πλακί· Ἴον Πιλάφι κρούστα· Ἴον Κολοκυθάκια μὲ παρμεζάναν καὶ... καλὴν ὄρεξιν.

Ἁ Πτερωτὸς Πηγασος, φίλος καθὼς φαίνεται τῆς διηθητοῦς μαγειρικῆς, μὲ συνιστᾷ μὲ ἀκριβεστάτας συνταγὰς καὶ θερμωτάτους ἐπαίνους Ἴον τὴν μπουριαμπλοῦν, φαγητὸν γαλλικόν, ὄλεσ ἀπὸ θαλασσινὰ (πέρκες, χάνους, σκορπιούς, γίλους, κογχύλια, μελάνουρα, λιθρίνια, μπαμπουνία, ἀστακοὺς, καραβίδες, κλπ.), Ἴον τὸ Carry à l'indienne, φαγητὸν Ἰνδικόν καὶ Ἴον τὸ Παστίτσο μακαρόνια μὲ κοτόπουλο, φαγητὸν ἰταλικόν.

Δὲν ἤξευρα ὅτι εἶνε τόσον μπελαλίδικη καὶ πολυέξοδη ἡ τροφὴ τοῦ Πηγασοῦ! εἶπεν ἡ Ἀγάπη. Ἄς το μάθουν λοιπόν τώρα οἱ ποιεταί.

Καὶ ἂς πάρουν τὰ μέτρα τῶν, συνεπλήρωσεν ὁ Ἀνανίας.

Ἡ Μαρονησιώτισσα, ἀφ' οὗ μὰς δίδῃ τὰς συνταγὰς μίᾳ σούπας μὲ χορταρικά, ψαριῦ μαγιονέζας καὶ μπεκκάτσας σάλμι, προσθέτει πονηρῶς ὅτι αὐτὰ τὰ τρία εἰξεύρει ἢ τοὐλάχιστον νομίζει ὅτι εἰξεύρει πῶς τα κατασκευάζουν, διότι δὲν ἤθελε νὰ μου γράψῃ φαγητὰ, τὰ ὁποῖα ποτὶ τῆς νὰ μὴν εἶδε ἄπως ἴσως κάμουν μερικαῖς.

Ἡ Κερκυραϊκὴ Μελίσσα ἔχει πολὺ λεπτὸ γούστο, ὁμολογουμένως, κατορθώνει δὲ μὲ μόνῃ τὴν συνταγὴν νὰ σε κάμῃ νὰ νομίζῃς ὅτι τρώγεις τάγαπημένα τῆς φαγητὰ: Ἴον Ὅρνιθα λευκὴν (ὄχι «τὸ μαγειρεῖον θὰ ἦτο θέαμα μὲ τόσους μικροὺς χαριτωμένους μαγειροὺς!» (Σελ. 228 στ. α΄.)) μὲ λευκὰ πτερά, ἀλλὰ μὲ λευκὴν σάλτσαν), Ἴον Ἐλαφρὸν ὀμελέτταν καὶ Ἴον Κουτιὰ ψωμιοῦ παραγμιστὰ (αὐτὸ δὲ εἶνε ποῦ εἶνε!).

Ἀλλὰ καὶ τὸ γούστο τοῦ Δὸρ-Κιχώτη, ὡς πρὸς τὴν ἰδιορρυθμίαν τοὐλάχιστον, δὲν πηγαινεὶ ὀπίσω. Ὁ ὀμῶνυμὸς τοῦ ἦρωος τῆς Μάγκης ἦτο τόσον λιτοδίαιτος, ὥστε μόνον τὸ Σάββατον ἔτρωγεν αὐγὰ τηγιαητὰ, τὴν δὲ Κυριακὴν, ὡς ἔκτακτον πολυτέλειαν, κανένα περιστέρι ἀπὸ τὸν περισσευρόνά του. Ἀκούσατε τώρα τί θέλει ὁ ἴδιος μὲν Δὸρ-Κιχώτης: Ψάρι ροσμπίφ, κρέας μὲ οὐγγρικὴ σάλτσα, αὐγὰ παραγμιστὰ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι καὶ τοῦ Δὸρ-Κιχώτη αἱ συνταγαὶ εἶνε τέλειαι. Ἄλλως τε καθὼς με πληροφορεῖ διὰ χωριστῆς ἐπιστολῆς, οἱ καλοὶ τοῦ γονεῖς τὸν ἐσυνείθησαν νὰ τρώγῃ — τί λαμπρὰ συνήθεια! τὸ ξαναλέγω, — ἀπὸ ὅλα τὰ φαγητὰ.

Καλὰς, πολὺ καλὰς συνταγὰς φαγητῶν συνειθισμένων καὶ κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς Μάρθας ἀνθρωπινῶν, μὲ ἔστειλαν καὶ αἱ φίλαι μου: Ἀδρα τοῦ Φαλήρου, Χρυσὴ Βροχὴ, Ἀνιμωρὴ, Βασίλισσα τῆς Ἰθάκης, Χρυσὴ Ἀμμουδιὰ καὶ λοιπαί, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, καθὼς καὶ ὁ φίλος μου Περικλῆς Δ. Σκέφερης, ἢ ἐπιστολὴ τοῦ ὁποῖου ἔχει καὶ μερικὰς εὐφυεῖς παρεκβάσεις.

Καὶ ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ μακρὰ, ἀλλ' ἀρκετὰ ὀρεκτικὴ ἀνάγνωσις τοῦ πρώτου σωροῦ, ἐκάμαμεν μίαν μικρὰν διακοπὴν καὶ διάφορα σχέδια μελλόντων συμποσίων, γαργαλισθέντες ἀπὸ τὰς τόσας συνταγὰς· μεθ' ὃ ὁ Ἀνανίας ἤρχισεν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ δευτέρου σωροῦ. Ἐδῶ πλέον ἐξερχόμεθα ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς τυπικότητος. Οἱ μικροὶ μου φίλοι ἀπαντοῦν μὲ περισσότερην ἐλευθερίαν, λαμβάνουν δὲ ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν ἐρωτήσιν μου νὰ ἐπιδείξουν ὄχι μόνον τὰς μαγειρικὰς τῶν γνώσεις ἢ τὰς οἰκιακὰς τῶν ἀρετάς, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμά τῶν — πολλοὶ δὲ μόνον τὸ τελευταῖον (ἴδιως πρὸς μεγάλην ἀγαλλίασιν τοῦ Ἀνανία).

Καὶ ἀπὸ τὸν σωρὸν αὐτὸν θὰ ἐκλίξω πάλιν τὰς καλλιτέρας ἀπαντήσεις:

Ἡ Βασίλισσα Ταῖτου γράφει ἀπὸ τὴν Ἀθουσιάναν:

Ἀγαπητὴ μου κυρὰ-Μάρθα, ἂ εὐχαριστήσῃς ἐκ μέρους μου τὴν ἀγαπητὴν μου Διάπλασιν ἢ ὁποῖα ἔχει τὴν καλοσύνην νὰ μας κάμῃ τραπέζι: ἀλλὰ ἐπειδὴ δυστυχῶς δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ παρευρεθῶ (διότι, καθὼς εἰξεύρεις εἶμαι πολυάσχολος αὐτὸν τὸν καιρὸν, ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου μὲ τοὺς εὐλογημένους τοὺς Ἰταλοὺς), διὰ τούτο θὰ σου στείλω μόνον τρεῖς συνταγὰς φαγητῶν. Εἰς ἡμᾶς ἐδῶ ἀρέσουν πολὺ, καὶ ὁ καίμενος μου ὁ Μενελίξ ὅταν τα τρώγῃ γλύφει καὶ τὰ δάκτυλά του δὲν εἰξεύρω τώρα ἂν ἐσεῖς οἱ εὐρωπαῖοι τρώγετε τοιοῦτου εἶδους φαγητὰ, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ τα περιφρονήσετε πρὶν τὰ δοκιμάσετε. Πολὺ σωστόν!

Καὶ ἡ Α. Μεγαλειότης, μετὰ τὸ εὐφυεῖς αὐτὸ προσέμιον, μὰς διδάσκει πῶς κατασκευάζονται τὰ Γκιουβαράκια μὲ τραχανὰν, τὰ Παπουτζάκια μελτσάνες καὶ τὸ παραγμιστὸ Φιλέτο. — Μὰ νὰ εἶνε ἄρα γε καθαρῶς ἀθουσιναῖα αὐτὰ τὰ φαγητὰ; Ἡ Μάρθα τοὐλάχιστον πολὺ ἀμφιβάλλει.

Ὁ Γερραῖος Καλλικρατῖδας ὑπεραγαπᾷ τὸ πιλάφι, τὰ κρεφτεδάκια καὶ τὸ ρόστον, (ἂ, κ' ἐγὼ τὸ ἀγαπῶ αὐτό!) Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤξευρει πῶς το κατασκευάζουν, ἀρκεῖται νὰ μου διηγηθῇ τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποῖαν τ' ἀγαπᾷ. Καὶ ἡ διήγησις του εἶνε πολὺ ψυχολογικὴ. Μετὰ μακρὰν ἀσθένειαν, προελθούσαν ἀπὸ παρακοήν, καὶ μετὰ μακροτέρην διαίταν ἀναρρώσεως, καθ' ἣν ἔτρωγεν ὀρσιμένα μόνον φαγητὰ, (γάλα, ζωμὸν, αὐγὰ, μπριτεδάκια), καὶ τὰ ὁποῖα εἶχε σιχαθῆ πλέον, τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ ἐκάθισεν εἰς τὸ οἰκογενειακὸν τραπέζι, ὡς ὑγιὲς πλέον, ὡς ἴσως πρὸς ἴσους, ἔφαγε πιλάφι, κρεφτεδάκια καὶ ρόστον. Ἀπὸ ἐκεῖνην λοιπόν τὴν ἀλησμόνητον Κυριακὴν, αὐτὰ

τά φαγητά του άρέσουν περισσότερο από όλα τα άλλα ! — Ω, τό εύρισκα φυσικώτατον, είπεν ή Άγάπη και κανείς δέν έφερν αντίρρησην.

Μέ τόν ίδιον πεισιτόν τρόπον και ή Μαρίδα του Φαλήρου μου εξηγεί διά τί της άρέσει πολύ τό... κρασί. (Πώ, πώ, και νά το μάθη ή Χαλασμός Κόσμου!) Έγεννήθη, λέγει, πολύ αδύνατη και ή ιατρός διατάξε την μητέρα της νά της κάμνη λουτρά από κρασί. Ήτο δέ πολύ μικρούλα, βρέφος σχεδόν, όταν ή μητέρα της διά νά την δυναμώση, έκτός των λουτρών αύτών, από υπερβάλλοντα ζήλον, της έδιδε και κουταλιτσες κρασί. Έ, είνε πολύ φυσικόν νά το αγαπή τώρα πού νά τρελαινεται. «Τί νά σου πώ, Διάπλασις μου, γράφει: άμα έχης κρασί εις τό τραπέζι σου, άδιαφορώ δι' όλα τα άλλα. Πολύ δέν πίνω, μήν τρομάζης: αλλά εκείνο τό λίγο που πίνω, τό πίνω μέ τόσην εύχαρίστησιν, ώστε πίνουσα δλονέν ένθυμούμαι τό ρητόν της Γραφής: Και οίνος εύφραίνει καρδιαν ανθρώπου.»

— Μπα την Μαριδίτσα του Φαλήρου, και κρυσομάνα !

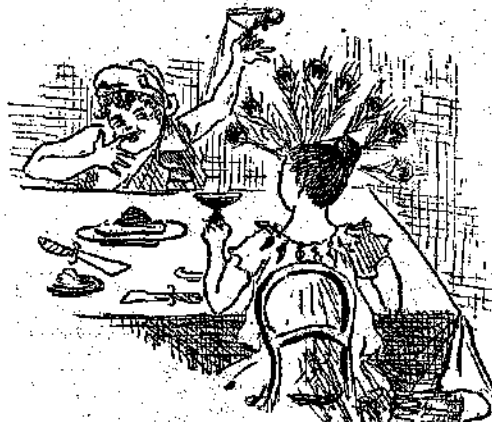
άνεκραξεν έν μέσω γενικών γελωτών ή Άνανίας. Αύτή λοιπόν θα ήμπορη νά λέγη κυριολεκτικώς ανάταν ή θάλασσα κρασί!

— Είνε όμως πολύ αξιέπαινος, πού έν ώ το αγαπή τόσον, κρατιέται και πίνει ολίγον, είπεν ή Άγάπη.

— Και άν το αγαπή δέν πταίει αύτή, είπεν ή Μάρθα. Άς μή της έκανε κρυσόλουτρα ή μητέρα της !

Άλλά και ή τρόπος μέ τόν όποϊον μία άλλη φίλη μου, ή Άνθηρά Άνοιξίς, μου εξηγεί διατί από όλα τα φαγητά της άρέσει περισσότερο ή ζωμός, (περίεργος προτίμησις αλήθεια;) είνε πολύ καλά εξευρημένος, άν όχι αληθής. Η διήγησίς της εξ άλλου είνε αρκετά ζωηρά και δραματική. Μίαν ήμέραν εις ένα κοριτσάκι πτώχόν, ρακένδυτον και πεινασμένον που έμβήκε εις τό σπίτι της, νά ζητιανεύση, έδωσε τόν ζωμόν της, ή όποϊός δέν της ήρεσε. Τό πεινασμένον κοριτσάκι έξωγονήθη από τόν ζωμόν εκείνον, διηγήθη την ιστορίαν του εις την Άνθηρά Άνοιξίς, της εκίνησε τόν οίκτον και την εκάμε νά το παρακαλή νά έργεται καθημέραν εις τό σπίτι της διά νά τω δίδη τόν ζωμόν της, νά τρώγη αυτό και νά πηγαίη και εις την γραιάν άσθενή κυρούλαν του. Ίδου πραγματικώς μία ευαίσθητος ψυχή και μία πολύ αξιέπαινος πρᾶξις! Ίδου όμως και μία περίεργος συνέπεια: Από εκείνην την ήμέραν ή Άνθηρά Άνοιξίς ήγάπησε τόν ζωμόν της, διά τού όποϊου έσωσε δύο δυστυχισμένας υπάρξεις και έλαθεν έν πολύτιμον διάαγμα: ότι δηλαδή υπάρχουν δυστυχισμένοι άνθρωποι εις τόν κόσμον, μή έχοντες νά φάγουν ούτε ψωμί, καθ' έν χρόνον άλλοι πλούσιοι, έχοντες έν άφρονία τα καλλίτερα φαγητά, τα περιφρονούν και κάμνουν τόν δύσκολον, (πράγμα άποπάτατον). Και μετά την διήγησιν ή Άνθηρά Άνοιξίς δέν λημονεί νά μας είπη πᾶς κατασκευάζεται ή ζωμός, πᾶς τα μακαρόνια και πᾶς τό ψητόν μέ τες πατάτες.

Μέ την Άνθηρά Άνοιξίς συμφωνεί και ή Λέων της

«Ο καίμενος μου ή Μενελίχ όταν τα τρώγει γλύφει τα δάκτυλά του». (Σελ. 230, στ. 6.)

Άφρικίς, λέγων: «Φαντάσου μίαν οικογένειαν από μητέρα και από τέσσαρα-πέντε όρφανά, τα όποια νά κλαίουν, νά της ζητούν άρτον και εκείνη νά μήν έχη νά τους δώση. Τότε πηγαίνω εγώ και τους δίδω ένα φαγητόν. Ω! εκείνο τό φαγητόν θα μου άρέση καλλίτερ' άπ' όλα τα άλλα». Αυτό είνε τό πρώτον πιάτον. Ίδου και τό δεύτερον: «Φαντάσου ακόμη νά είσαι εις τό κунήγι μέ δύο φίλους σου. Νά είνε καλοκαιρι, ζέστη φοβερή. (Εγώ μέ τη ζέστη δέν θα επήγαίνα 'στό κунήγι' ως είνε). Νά καθήσης τό μεσημέρι από κάτω από ένα πλατάνον 'ς τη δροσιά και νά τύχη κοντά σου κρύο-κρύο νερό. (Ώραία!) Εκεί πεθαμένος από την πείνα νά βγάλης την πέρδικα, πού ισχύτωςες πρό ολίγου, νά την περάσης 'στην τουφεκόδεργα...»

— Άφ' ου την μαδίσης βέβαια! διέκοψεν ή μικροτέρα αδελφή του Άνανια.

« νανάψης φωτιά και νά την ψήσης. Νά έχης και μαύρο ψωμί; Άριστούργημα! » Τό δέ τρίτον φαγητόν του Λέοντος της Άφρικίς είνε... ένας άπλοός συλλογισμός.

«Είμαθα φίλοι, Διάπλασις, — λέγει, — οι φίλοι συμφωνούν, άρα και ή μεις συμφωνούμεν. Ώστε νά είσαι υπερβεβαία ότι τό φαγητόν πού σου άρέσει' περισσότερο είνενα, αυτό άρέσει και έμένα.»

— Όρκίζομαι, είπα γελωσα, ότι ποτέ δέν έφανταζόμην ότι θα συμφωνούσα ως προς τό φαγητόν μέ ένα Λέοντα της Άφρικίς. Όφειλω όμως νά όμολογήσω ότι μου κάμνουν εξαίρετικήν έντύπωσιν ή άφέλεια και ή χάρις της επιστολής αύτης.

Άλλά και ή Ώραία Κέρκυρα μου προτείνει έν γεύμα εις την έξοχόν, ποιητικώτατον και έλληνοπρεπέστα-

τον, μέ τραγούδια της Βάρης πιλάφι, μέ ψάρια του Φαλήρου ψητά, (μήν κίτρινη Μαρίδα του Φαλήρου!) και πάντων μέ παλλικαρίσιο άρνι εις την σουβλαν. Και όλα αυτά θα τα φάγωμεν, λέγει, εις τό μαγειρικώτατον Δαφνί, υπό την σκιάν των πεύκων, καθήμενοι σταυροπόδι και τραγουδούντες τό «Μαύρ' είνε ή νύχτα 'ς τα βουνά». Καλό, ε ;

Και επειδή πρόκειται περί άρνιού, ως αναφέρω εδώ την φίλην μου Άρτιδιαν, ή όποια καταναλίσκει όλην της την επιστολήν έξυμνούσα μέ πρωτότυπον λυρισμόν τό άρνίσιο μπουτι, αυτό, λέγει, πού ή φίλη του κ. Φαίδανος Ζουλι θα έλεγε gigot. Και προσθέτει «Άχ! πᾶς μου άρέσει αυτό τό ψητό! Είμαι ικανή μόνη μου από φέτα σέ φέτα νά φθάσω ως τό κόκκαλο...»

— Έδώ είνε πού τό μαχαίρι φθάνει ως τό κόκκαλο! άνεκραξεν ή Άνανίας, εύθυμότερος, καθώς βλέπετε σήμεραν παρά ποτε.

« Από αυτό νά έχης εις τό τραπέζι σου και μή σε μέλη για τίποτε άλλο! Θα είνε ή χαρά όλων των μικρών συνδαιτυμόνων σου! » Θα δοκιμάσω, Άρτιδιαν, πρὸς χάριν σου. Και δέν φοβομαι άποτυχίαν, διότι ήλαι αι αδελφαι του Άνανια — μία φοβερὰ πλειονοψηφία μουχοφάρων, — έδειξαν μέγαν ένθουσιασμόν.

Άλλά δέν έτελειώσαμεν ακόμη μέ τό άρνι. Τό άρνι

της σουβλας ψάλλει και ή Άύρα του Άριονος, αλλά θα ιδήτε μέ ποιαν τέχνην. Πρώτα-πρώτα όμως όμολογεί ότι από τα φαγητά προτιμά τα γλυκίσματα και εις αυτά είνε ειδικωτέρα, διατί βοηθεί την μητέρα της (ως καλή κόρη βέβαια) εις την κατασκευήν των.

— Διά νά έχη τό δικαίωμα νά βοηθήση και τους άλλους εις την κατάλυσιν των! είπεν ως έν παρενθέσει ή αδιόρθωτος Άνανίας.

Έν τούτοις όμως δέν έμπορεί νάρνηθη ότι και τό ψητό μπριζολάκι, όταν μάλιστα είνε ζεστό (μά τρώγεται, Παναγία μου, τό κρύο;) και όταν μάλιστα έπιστρέφη από τό σχολειον, και όταν μάλιστα συνοδεύεται από πουρέ πατάτες (τό μπριζολάκι δηλαδή) της άρέσει αρκετά. Τό πουρέ, καθώς της είπεν ή μαμμά, (και βέβαια δέν την έγέλασε), τό κατασκευάζουν μέ γάλα και μέ πατάτες. Δηλαδή αφού βράσουν πολύ τες πατάτες, ρίπτουν λίγο-λίγο τό γάλα και τα ανακατεύουν πολλήν ώραν ως νά

γίνη μία ζύμη κλπ. κλπ. Άλλ' από όλα περισσότερο — ιδώ νάκούσεται! — της άρέσει ένα φαγητόν από φαγα, λέγει, μία φορά, μά μόνον μία φορά, όταν έχη ή μακαρίτης ή παππούς μου, εις την έξοχόν. Τί καλός ή καίμενος ή παπούς μου! Έλλην σωστός και με αγαπούσε πολύ, διότ ήμουν ή πρώτη του έγγονή... Τό φαγητόν αυτό λοιπόν τό λέγουν σουβλα. Πᾶς το εκάμαν δέν εξευρώ-θυμούμαι τώρα όμως πᾶς έβλεπα ένα μικρό σφαγμένο άρνάκι, περασμένο εις ένα χονδρό μακρύ ξύλο νά γυρίζη άδιάκοπα εμπρός εις ένα λάκκον γεμάτον από φωτιά. Ώ, δέν εξευρώ, δέν εξευρώ μέ τί τέχνη εκείνο τό άρνάκι έγινε τόσην νόστιμο... Έκαθήμεθα κάτω από τους μεγάλους εκείνους πλατάνους, σειρά-σειρά φυτευμένους, κοντά εις ένα ώραιώτατο ποταμάκι... Έφάγαμεν μέ μεγάλην όρεξιν και έπειτα έτραγουδήσαμεν μαζί μέ τόν παππού μου ένα τραγούδι αγαπημένο του, του παλαιού καιρού... Ά, κυρά Μάρθα μου, τί νά σου πᾶ! Άν δέν έφοβούμην μήν παραδώ τους όρους, θα έφώναζα μέ μεγάλην μου εύχαρίστησιν: «Σουβλα και μόνον σουβλα!» Άλλ' όχι, αυτό δέν έπιτρέπεται: Και λοιπόν τώρα θέλω: α' μπριζολάκι, β' πουρέ και γ' δύο κομματάκια σουβλα, — μά καθώς εκείνη του μακαρίτη του παππού μου!

Και τώρα θα το πιστεύσετε, άν σας πᾶ ότι ή Μάρθα ήταν δακρυσιμένη; Μά γιατί λοιπόν αυτό τό έξυπνο και παιδρὸ γραμματάκι, πού όμιλεί όλω για φαγητά, νά συγκινή' έτσι; Ώς θαυμαστά τά έργα του Άύρα του Άριονος!

Νά τώρα και ένα άλλο άρνι, — έν' άρνάκι επτά μόλις επών, ή μικρός μου φίλος Νικόλαος Θ. Δημητρόπουλος. Αύτός ανταποδίδει άμείσις τά ίσα και με προσκαλεί άφελέστατα εις την έξοχόν — μά μία έξοχή γεμάτη από λουλούδια και από δένδρα. — Εκεί θα είνε έννοείται, και ή πατίρας του και οι αδελφοί του. Εκεί εις τη σκιά ενός υπερυψηλού δένδρου, θανάψωμεν χαμάκλαδα. Εκεί θα ψή-

σωμε ένα μικρό άρνάκι σφαγμένο από βραδύς (τό καίμενο!) Εκεί θα καθήσωμε νά ροκανίσωμε τό τρυφερό του κρεατάκι· εκεί θα πιούμε νεράκι δροσερό· εκεί θα πιούμε κρασάκι γλυκό, και ύστερα — φυσικά, — θα δώση και θα πάρη τό γλέντι και ή χορός.

— Ά, νά πᾶμε χωρίς άλλο, Διάπλασις! είπον έν χορᾶ αι μικρότεροι αδελφοί του Άνανια.

— Σιωπή, είπα! εσείς δέν είσθε προσκαλεσμένες.

Και άλλος πάλι μέ τό άρνι: ή Παγωμένος Ώκεανός. Άκούσατε τί ζητεί αυτός: α' πιάτο, διάφορα σαρακοσιανά, πρὸς μνήμην της τόσον εύχαρίστου Σαρακοστής. β' πιάτο, άρνι της σουβλας, πρὸς μνήμην του Πάσχα γ' πιάτο, ώραία τυρόπηχτα πρὸς μνήμην της Τυροφάγου. — Έκτός όμως του άρνιού της σουβλας, τό όποϊον εξευρεί πᾶς κατασκευάζεται δέν δίδει άλλην συνταγήν μέ την πρόφασιν ότι δέν είνε μάγειρος. Και αυτό άποδεικνύει πόσον αγαπή τό άρνι της σουβλας.

Άρνιού τό άνάγνωσμα συνέχεια και τέλος. Η Δάφνη, άν και μαγειρικώς πηγαίη καλλίτερα μέ τό χοιρινόν, αγαπή πολύ τό άρνι της σουβλας, από ώραιον και έλληνοκώτατον αυτό φαγητόν, άν μάλιστα τό γεύμα γίνη εις την έξοχόν — αλλά μου άραδιάζει και ένα σωρό φαγητά του γούστου της: ντομαδάς μέ κλιματόφυλλα και γιαούρτι (άπόλαυσις, λέγει, και βλέπει την Πισσαν νά γλύφεται από τώρα) κοτελέτες, μουσακάν, ψάρι φρέσκο (τό όποϊον προτιμά — όπως δά και εγώ, — μέ μαγιονέζαν,) χαλβάν από σμιγδάλι και τσίρους παχείς (και μή πρὸς βάρος, λέγει, ενός μικρού μου φίλου!) Η αλήθεια είνε ότι κακά έμπλεξε μέ την μαγειρικόν ή Δάφνη. Η έρώτησίς μου την εκάμε νά καταβή (φαίνεται διά πρώτην φοράν) εις τό μαγειρείον και νά τα κάμη θάλασσα, (από τό πολύ

άλάτι) πρὸς μεγάλην στενοχωρίαν της μαγειρίσσης. Θα είμαι εύτυχής άν έκτοτε έπισκέπτεται τακτικά τό μαγειρείον, διότι βέβαια μέ μίαν έπίσκεψιν δέν κατάρθωσε και μεγάλα πράγματα· είμαι όμως καταγοητευμένη από την ώραιαν της επιστολήν. Άκούσατε ολίγον από την αρχήν. α — Μπα, Χριστέ και Παναγία! καλέ, μου γάλασε τό φαί. Μπα κακό πού μούρθε! — Αί δέν πειράζει, Κατερίνα μου, έγινε λιγάκι άλμυρό· μά δέν θα σε μαλώση κανείς. — Άκου! λίγο άλμυρό! καλέ αυτό έγινε λύσσα, ή συμφορά μου! ή συμφορά μου! — (Αυτός ή διάλογος έγινε τό προχθές μεταξύ έμού και της καλής μας μαγειρίσσης, της Κατερίνας, προσελάμβανε δέ χαρακτηριστά αρκετά κωμικοτραγικόν μέ την νησιώτικην προφοράν, μέ την σοβαρότητα και την αγανάκτησιν, μέ την όποϊαν ή μαγειρίσσή τα έλεγεν αυτά.) — Μά, Κατερίνα μου, μάς έχει γεύμα ή Διάπλασις και ή Μάρθα μάς... — Καλέ τί Άδιάπλασις; καλέ τί Άμάρθα; ποιός τους ανακατεύει, ποιός τους έβαλε στής κατασρόλες μου; — Έστάθη αδύνατον νά παραστήσω εις την αγαθήν Κατερίναν περί τίνος πρόκειται και ήναγκάσθη πλέον, καλή μου Μάρθα, νά φυγω από την κουζίνα της, χωρίς νά

«Και οίνος εύφραίνει καρδιαν ανθρώπου». (Σελ. 230, στ. α.)

κατορθώσω να κατασκευάσω εν φαγητόν τέλειον, αφ' ου όμως έλαβα τα πρώτα μαθήματα της μελλούσης μαγειρικής ανατροφής μου.» υπερ' εδει δείξαι, καθώς λεγουν οι μαθηματικοί.

Τι σας λέγει τώρα αυτό το γραμματάκι; «Αγαπητή μου Διάπλασις, Προτιμώ τα φαγητά ταύτα: μακαρόνια, πιλάφι και πατατοκεφτέδες. Μόνον δέν ήξεύρω πώς τα κατασκευάζουν, μα δέν πιράζει να μην ήξεύρω πώς τα κατασκευάζουν, διότι είμαι άγόρι και πρέπει να μάθω πολλά γράμματα και όχι φαγητά. Είμαι μικρός έπτά έτων. Σπυρίδων Κ. Τρικούπης.»

«Α, μικρέ μου Τρικούπη! ο Λοχίας Παλαύρας δέν συμφωνεί διόλου μαζί σου! μα διόλου!

«Θά είνε ή χαρά όλων των μικρών συνδαυτημένων.» (Σελ. 230 στηλ. β'.)

Και εδώ πλέον τελειώνουν τα φαγητά, τα πραγματικά φαγητά, τα τρωγόμενα φαγητά. «Αν ήξαιρέσω μάλιστα τον Καλόν Γείτονα... αλήθεια ιδού τί λέγει ο Καλός Γείτονας: «Από τα τρία πιάτα του γεύματος, τό έν κατά την γνώμην μου πρέπει να περιέχη τον άρτον...»

—Πάει σε πιάτο ο άρτος; διέκοψεν ή Έλπίς.

«Τό άλλο να περιέχη τό ύδωρ...»

—Μπα! έκαμε μόνον ο Άνανίας.

«Και τό άλλο να περιέχη έν από τα λεπτότατα και πλέον εύκολόπεπτα φαγητά του κόσμου, τα φαγητά της δρεξέας μου, —των όποιων ή κατασκευή είνε άπλουστάτη.»

—Αυτό είνε πολύ ωραϊόν, ειπεν ή Άγάπη.

Και με τον Καλόν Γείτονα, ο όποιος ως καλός γείτων πραγματικώς έτέθη εις τό μεταξύ των δύο μεγάλων υποδιαιρέσεων και γειτονεύει και με την μίαν και με την άλλην —έρχονται άλλου είδους φαγητά, τα όποια δέν μαγειρεύονται εις κανέν μαγειρείον. «Ας ίδωμεν λοιπόν αν τρώγονται και αυτά...»

«Α! τα φαγητά που μου προτείνει τό "Ηουχο Άεράκι δέν τρώγονται βέβαια. «Επιθυμώ: Τηγανιστούς όφεις, ψημένη αλώπεκα και σουπαν από κρέας σκύλου.»!! Η θύελλα των γελώτων την όποιαν έπροκάλεσεν αυτή ή έπιστολή, εκόπασε μόλις εφθάσαμεν εις τό τέλος. Θα έφαντάζεσθε ότι πρόκειται περί εκδουλεύσεως προς την Διάπλασιν; Και όμως! τό "Ηουχο Άεράκι θέλει να με απαλλάξη από τους κόπους και από τα έξοδα του συμποσίου και μου προτείνει τοιαύτα άηδή φαγητά, ώστε άμα

τάκουσουν οι φίλοι μου, να μή έλθη κανείς. Σ' εύχαριστώ, "Ηουχο Άεράκι, σ' εύχαριστώ...»

Έν τούτοις όμως —ιδού πλέον άπομακρυνόμεθα στάδια και παρασάγγας από τα βασίλεια της Μάρθας, —ο Θαυμαστής των Ωραίων Τεχνών νομίζει ότι ή καλλίτερα τροφή είνε ή διατροφική τροφή, διότι αυτή δίδει και την υλικήν. Προσθέτει δε ότι ή κατασκευή της είνε άπλουστάτη: Έάν μελετᾶ κανείς.

Την ιδέαν του Θαυμασιού αναπτύσσουν άλλοι εκτενέστερον και ειδικότερον. Ένας Μαθητής του Γυμνασίου έξαφνα (με τον όποιον συμφωνεί πληρέστατα ο φίλος μου, Π. Ι. Παπαθωμόπουλος) ήθελε ένα τραπέζι τό όποιον να συγκηται 1ον από τον «Τρόπον του φέρεσθαι» 2ον από τα Έπη του Όμήρου 3ον από τό Συντακτικόν και την Γραμματικήν.

—Τι δυσκολοχώνευτο τραπέζι! ανέκραξεν άθυμος ο Άνανίας.

Άλλ' ο Παπαθωμόπουλος επιμένει ότι ή έρώτησίς μου ήτο παραβολική, προσθέτει δε ότι τα φαγητά του κατασκευάζονται από τα 24 γράμματα του αλφαβήτου, προσαρμοζόμενα καταλλήλως εις λέξεις και εις προτάσεις.

Άκόμη σοβαρότερα άπαντᾶ ο Χριστοφόρος Κολλύβος. Αυτός αγαπά πρῶτον την Ποίησιν, (κατασκευάζεται, λέγει, εύκολα

αλλά συνήθως μένει ανάλατη)· δεύτερον την Κριτικήν, δια της όποιας δοκιμάζει κανείς και φαγητά που δέν έχει φάγη, δηλαδή βιβλία που δέν έχει αναγνώση, (κατασκευάζεται δια της μελέτης και της... κρίσεως, όπως βίβλια ή σκορδαλιά από σκόρδον) και τρίτον τα Άνέκδοτα των Μεγάλων Άνδρών, επιδόρπια, τα όποια κατασκευάζονται συνήθως... δι' αντιγραφής.

Τό Ταπεινόν Ίον πάλιν θεωρεί όλως διόλου περιττόν να είνε τριών ειδών φαγητά. Αυτό τρώγει, ό,τι είνε, φθάνει να κρύπεται με τας καλὰς και φρονίμους συμβουλὰς της Μάρθας. «Διότι, προσθέτει, από μὲν τα πολλά φαγητά ούδόλωσ θα ώφεληθώμεν, μάλλον δὲ θα βλαφθώμεν, ενῶ συμβουλαί από ανθρώπους πεπειραμένους, σαν την καλήν μας Μάρθαν, είνε πολυτιμώταται.» Τό Ταπεινόν Ίον φοβείται μήπως διαμαρτυρηθῆ ή Πισσα κατά της συνταγής του· αλλά εγώ είδα γύρω μου και άλλα μουτράκια καταβασμένα...

Κατά την αυτήν μέθοδον ο Χιονισμένος Τυμφορητός προκρίνει τα εξής τρία φαγητά: Υγείαν, διάθεσιν, άρεξιν. Ίσχυρίζεται δε, —και βέβαια θα το ήξεύρη εκ πείρας, —ότι κατασκευάζονται δια της γυμναστικής.

Πολύ αυλότερος και μεταφυσικώτερος παρουσιάζεται ο Χρυσάετος. Την άπάντησιν εις την έρώτησίν μου δέν την εύρεν εις κανέν Έγχειρίδιον Μαγειρικής, άλλ' εις έν... έκκλησιαστικόν Βιολόγιον, από τό όποιον εξέλεξεν αυτά τα τρία φαγητά: Την Άγάπην, την Έλεημοσύνην, την Έλπίδα.

— Ποιός θα μάς το έλεγεν ότι τρωγόμεθα! ανέκραξαν οι δύο άδελφοί του Άνανία.

— Πώς όχι; καμμίαν φοράν δέν τρώγεσθε... μεταξύ σας; ήρώτησεν ο Άνανίας.

Και ο Χρυσάετος, εξακολουθεί: «Δια της εύγνωμοσύνης, της ειρήνης, της φιλίας, της πραότητος, της γλυκύτητος γίνεται ή Άγάπη.»

—Τ' άκούε, Άγάπη; Τ' άκούω, να λές! ειπεν ή Μάρθα.

«Δια της εύσεβείας, της δικαιοσύνης, της αγαθότητος, της εύπλαγγχίας, της αληθείας, της αυταρκείας, γίνεται ή Έλεημοσύνη.»

«Δια της πίστεως, της επιμελείας, της άνδρείας, της φρονήσεως, γίνεται ή Έλπίς.»

—Ω, για μένα χρειάζονται τα όλιγώτερα! ανέκραξεν ή Έλπίς. Γίνονται τόσο εύκολα!

Άρετάς επίσης αξίζ όλων των φαγητών» προτιμᾶ και ή Πολυξένη Σ. Δεσύλλα και μάλιστα την ταπεινότητα, την αγαθότητα και την τιμιότητα (τας ύποίας, λέγει, άποκτᾶ τις μελετών και ύπακούων τους άνωτέρους του). Ο άδελφός της όμως Έκτωρ Σ. Δεσύλλας άποφεύγει να εκφράση ίδιον γούστον, διαβεβαιών με ότι θα φάγη, ό,τι δήποτε του προσφέρω, πλήρης χαρᾶς: «όταν ο Θεός θελήση και άνταμωθώμεν.» Με παρόμοιον φιλοφρόνημα άποφεύγει ναπαντήση και ο Κομφούκιος. «Τα τρία καλλίτερα φαγητά θα είνε εκείνα που ξεύρει ή Μάρθα και τα κατασκευάζει καλλίτερα δια την κυρίαν της την Διάπλασιν. Διότι δια να την έχη μαγειρίσαν ή Διάπλασις, θα κατασκευάζη τα καλλίτερα και νοστιμώτερα φαγητά του κόσμου!»

Και απ' εδώ και πέρα αρχίζουν πλέον τα φιλοφρονήματα και εκλάμπει με τας θερμότερας και τιμητικώτερας δι' έμέ εκφράσεις ή τρυφερά αγαπή των μικρών μου φίλων. Η Έυτυχής Θνητή π. χ. γράφει: «Πολλάκις αναγινώσκουσα σε δύναμαι να μη φάγω επί δύο βλοκλήρους ήμέρας, ώστε —τουλάχιστον κατ' έμέ, —τό καλλίτερον και χορταστικώτερον φαγητόν είσαι σύ, Διάπλασις αγαπητή μου.» Και έπεται τό εξής χαριτωμένον παραπονάκι: «Σου άποστέλλω την έπιστολήν εις χωριστόν φακέλλον, διότι ο άδελφούλης μου Φοίβος Απόλλων έλησμώνησε να μ' έρωτήση και έκλεισε τον ιδιόν του.» Ο δε κικός αυτός άδελφός (πῶ, πῶ τί κακός) που εξέχασε την άδελφούλαν του και την έκαμε να χαλάση (φρικτόν!) άκόμη ένα φακέλλον (φαντασθήτε!) μου γράφει ότι τό καλλίτερον φαγητόν δι' αυτόν θα ήτο ή Βιβλιοθήκη της Διαπλάσεως των Παιδών, την όποιαν Βιβλιοθήκη θεωρεί ως πνευματικήν τροφήν. —Και έτσι, επειδή ειπον τό ίδιον πράγμα, οι έπιστολαί των άδελφών, αν και χωριστά σταλείσαι, ήλθαν πάλιν μαζί-μαζί σαν αληθινά άμονοούντα άδελφάκια, χάρις... εις την λαμπράν και μεθοδικωτάτην αυτήν κατάταξιν της Μάρθας, ή όποία

βεβαίως εκόπιασε πολύ και είνε αξία συγχαρητηρίων! Δια διαφώραν και πολυπλόκων συλλογισμών και ο φίλος μου Γ. Βάλληνας έρχεται εις τό συμπέρασμα ότι τα βιβλία είνε τό καλλίτερον φαγητόν. Προτείνει λοιπόν δια τό γεύμά μου τρία βιβλία όρεκτικώτατα, τα όποια άφίνει εις την εκλογήν μου, απαιτών μόνον να προστεθῆ ως καρύκευμα (σάλτσα) εις τόμος της Βιβλιοθήκης μου.

Άκόμη εικονικώτερον είνε τό ύφος του Άττικού Ουρανού: «Τό φύλλον σου, μου γράφει, είνε ως πανδασία· ώστε κάθε φοράν όπου εκδίδεται είνε ώσαν να μας κάμνης ένα τραπέζι· λοιπόν αντί των τριών φαγητών που λέγεις, καλλίτερα να δημοσιεύσης τρία ωραία πράγματα, και ως τοιαύτα εγώ προτείνω: α' Διαγωνισμόν να συνθέσωμεν διήγημα επί τη βάσει εικόνων· β' έν ωραϊόν διήγημα και γ' έν ωραϊόν ποιήμα.»

—Τό πρώτον έγινε, παρετήρησεν ο Άνανίας· τα δύο άλλα γίνονται κάθε μέρα.

Άδύνατον όμως να φαντασθήτε τί φαγητά άρίσουν εις τον Έρμηίτην!... Όταν θα είνε μαζευμένοι όλοι οι μικροί μου φίλοι, προτείνει να παρουσιασθῆ ή Μάρθα, κομίζουσα ως τρία φαγητά· αυτάς τας τρεις χαρισμούς ειδήσεις: Α' ότι ένας παλιός μου συνδρομητής, αξιωματικός τώρα, διέπρεψε κάπου εις ένα πόλεμον, δι' ο προήχθη και έπαρασημοφορήθη. Β' ότι άλλος παλιός μου

«Τι δυσκολοχώνευτο τραπέζι!» (Σελ. 232 στηλ. β'.)

συνδρομητής, διάσημος ιατρός τώρα, έφευρε φάρμακον κατά της διαφθερίτιδος, τιμηθείς υπό των Άκαδημιών και εύλογούμενος υπό των ανθρώπων· Γ' ότι τρίτος συνδρομητής μου, μικρός αυτός και πτωχός, έδωσεν είσητηρίους έξετάσεις εις τό Πολυτεχνείον και άνεδείχθη πρώτος· έλαβε μίαν ύποτροφίαν δι' ης θα σπουδάση κλπ..

«— Δέν πεινούμε πλέον, θα φωνάζουν τότε όλοι. Λαμπρά φαγητά, περιφημον γεύμα... Και ποία είνε ή συνταγή αυτών των φαγητών, καλή Μάρθα;

«— Παιδιά μου. Αυτοί οι καλοί νέοι ειδαβάζαν όλοι την Διάπλασιν! φαίνεται πως ή συνταγή θα είνε εκεί- μέσα γραμμένη... Ξεύρω κ' εγώ;...»

«— Μάλιστα! μάλιστα! θα φωνάζουν πάλιν όλοι και θα φύγουν κατενθουσιασμένοι.»

Τέλος ο φίλος μου Θερασόβουλος Ζωϊόπουλος, αφ' ου δια μακρών περιγράφη την συνδρομίσιν των μικρών μου φίλων εις άνθοσπαρτον πεδίον, εις χλοεράν και μυροβάλον τοποθεσίαν, ένθα ρύακες ρέουσιν ανά μέσον των χαλικών και ήδύλαλα πτηνά σκορπίζουν τους κελαδισμούς των ως μόνα φαγητά αξία της άμφιτριώνος Διαπλάσεως, προτείνει ανά έν αντίτυπον των Διηγημάτων του Άνδερσεν, έν αντίτυπον συλλογῆς παιδικών Ποιημάτων και ως επιδόρπιον έν αντίτυπον «Παιδικών Πνευμάτων.» Και φρονεί ότι μετά την διανομήν αυτήν οι μικροί μου φίλοι θα φύγουν με λαμπράς εντυπώσεις, ενῶ ο Χαλασμός Κόσμος θα εύφυσολογη διαρκώς...

Αυτή ήτο ή τελευταίον αναγνωσθείσα έπιστολή. Ητο

ἀργά πλέον ὅτε διέλυσεν τὴν συναναστροφὴν, διὰ τὰ συντάξω, κατὰ τὸ σύνθημα, τὴν κρίσιν. Ἄλλ' ἐνῶ τὰ κορίτσια κατήρχοντο μὲ σπουδὴν καὶ φαιδρότητα τὴν κλίμακα (ἀπὸ τὰς μακρὰς περιγραφὰς τῶν διαφόρων φαγητῶν εἶχε γαργαλισθῆ ἡ ὄρεξις των φοβερά καὶ ἐσπευδὼν νὰ δειπνήσουσιν) εἰς ὑπηρετὴς ἀνήλθε καὶ μὲ ἐνεχείρησε τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν :

Ἄγαπητὴ Διάπλασις. Εἶχα ἀποφασίσῃ νὰ μὴ λάβω μέρος εἰς τὴν Β' Κυριακὴν. Ἀλλὰ τὰ τελευταῖα σοβαρὰ γεγονότα (δὲν ἐνοῶ τὰ πολιτικὰ) μ' ἔκαμαν νὰ μεταβάλλω γνώμην, καὶ νὰ ἔλθω ἐκπροθέσμως πλέον νὰ σου εἶπω ὅτι μὲ ἀρέσουν τὰ ἐξῆς τρία φαγητὰ :

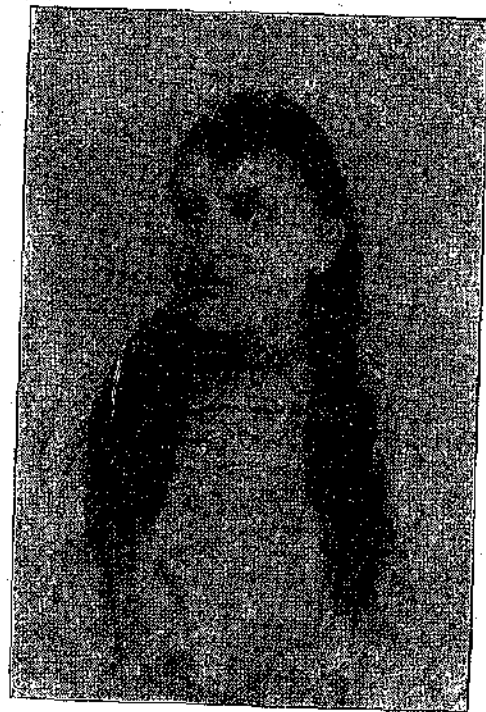
1ον Ὁρθογραφικὰ Λάθη (αὐτὰ δὲν τα χωνεύω ποτέ, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐπιμένουν ὅτι τα ἐζήτησα μίαν φοράν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον...)

2ον Μαρίδας τοῦ Φαλήρου τηγανιστὰς (ἐν καὶ ὅποιος τὰς τρώγει αὐτάς, λέγεται... ἀνθρωποφάγος !)

3ον Μπριζόλας (ἅ, αὐτάς τὰς τρώγω ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου τὸ ἤκουσε μὲ τ' αὐτιά της, μολοντόι δὲν ἔχει αὐτιά.)

Ταῦτα καὶ μὲν Χαλασμός Κόσμου. Ἰ. Γ. Κίνδυνος κανενὸς Βραβείου δὲν ὑπάρχει, οὔτε καὶ ἀξίωσις, ἀφ' οὗ ἡ ἀπάντησις μου ἔρχεται τόσον ἐκπρόθεσμος. Ἄλλως ὡς πρῶτον καὶ τελευταῖον φαγητὸν θὰ ἀνέγραφα... τὴν τσοκολάταν.

Ἄ, ὄχι, Χαλασμός Κόσμου, μὴ φοβῆσαι. Καὶ διὰ τὰ σοῦ το ἀποδείξω, ἰδοὺ ἀμέσως τὰ ἀποτελέσματα :

ΑΤΤΙΚΗ ΝΥΣ

Τυχοῦσα τοῦ Α' Βραβείου εἰς τὴν Πρώτην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Λύρα τοῦ Ἄρτονος.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἐλκωνιάς Παρθένος. — Δοχίας Παλαύρας.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀνθηρὰ Ἀνοιξίς. — Λέων τῆς Ἀφρικῆς. — Δάφνη.

ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΙΛΟΓΟΣ : Ἐρημίτης. — Δὼν Κιχῶτης.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΠΙΛΟΓΟΣ : Χιονισμένος Τυμφοστάς. — Μαρούσιώτις.

ΤΡΙΤΟΣ ΕΠΙΛΟΓΟΣ : Βασίλισσα Ταῖτοῦ. — Γενναῖος Καλλικρατίδας. — Μαρίδα τοῦ Φαλήρου.

ΕΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Πάντες ὄσων ἀναφέρονται καὶ ἀναλύονται αἱ ἐπιστολαί, θεωροῦνται τυχόντες εὐφῆ μου μνείας.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ποία εἶνε ἡ καλλίτερα σας ἡμέρα, ἀπὸ ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ χρόνου ;

Οἱ ὁροὶ τοῦ Διαγωνισμοῦ οἱ αὐτοί. Δέχομαι ἀπαντήσεις μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1896. Καλὴν ἐντάμωσιν !

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 222)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ ΤΩΝ «ΠΑΙΔΙΩΝ»

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐνσορτ εὐρέθησαν μόνοι εἰς τὴν αἴθουσαν μὲ τὸν Φίλιππον. Ὁ ἰατρός εἶχεν ἔλθῃ καὶ διώρισεν διὰ τὴν Λουκίαν ἀπλοῦν γάρμακον καταπρυθνικόν, γελῶν ἀπὸ μέσα του διὰ τὰ ὑπερβολικὰ χρώματα, μὲ τὰ ὅποια ἡ λαῖδη Ἐνσορτ τῷ εἶχε παραστήσῃ τὸν τρόπον, ὑφ' οὗ καταλήφθη τὸ κοράσιον, ἐπὶ τῇ θείᾳ ἐνδὸς λευκοῦ ποντικῶ ! Ἡ μάμμη εἶχε βάλῃ τὴν ἐγγονὴν τῆς εἰς τὸ κρεβάτι καὶ δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ τὴν σηκώσῃ διὰ τὸ γεῦμα. Ἐμεῖς μάλιστα καὶ αὐτὴ πλησίον τῆς, καθὼς καὶ ἡ παιδαγωγός. Ὡστε μόνον τὰ τρία πρόσωπα, τὰ ὅποια εὐρίσκοντο τώρα μόνον εἰς εἰς τὴν αἴθουσαν, εἶχον καθῆσθαι εἰς τὸ τραπέζι.

Ὁ κύριος Ἐνσορτ ἐφαίνετο ἀνήσυχος, ἡ σύζυγός του ἐπίσης, καὶ ὁ Φίλιππος πολὺ μελαγχολικός. Ἡ συνήθης του ζωηρότης εἶχεν εξαφανισθῆ. Ἦτο ὄχρρος καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν θαυμάσιοι. Προσπαθεῖ νὰ ἀναγνώσῃ ἀλλὰ πολὺ συχνὰ τὰ βλέμματά του, ἀφίνοντα τὸ βιβλίον, ἐστρέφοντο πρὸς τοὺς θεοὺς του γονεῖς, οἱ ὅποιοι ἐσχολίαζον τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.

— Εἶνε ἀνόητον νὰ υποβάλλουν τόσον τὰ παιδακίσια καμώματα τῆς Λουκίας καὶ νὰ κάθονται νάκουνε ὅτι τοὺς λέγει ἔλεγεν ἡ κυρία Ἐνσορτ μὲ κάποιαν ἀγανάκτησιν.

— Ναι, μὰ δὲν τα εἶδε μόνον ἡ Λουκία, παρατήρησεν ὁ κύριος Ἐνσορτ τὰ ἴδια λέγουσιν καὶ ἡ ματμαζὲλ καὶ ἡ Ἐλένη. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἠπατήθησαν ὅλοι, νὰ ἔγιναν ὅμμα ὀπτικῆς ἀπάτης, καθὼς ἰσχυρίζεται ὁ Βασίλειος. Ἡ Ἐλένη μάλιστα σοῦ λέγει καθαρότατα ὅτι εἶδε ἕνα λευκὸ ποντικὸν νὰ τρέχῃ ἐπάνω εἰς τὸ πάτωμα.

— Δὲν ἤξεύρω δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐξηγήσω τί συνέβη, εἶπεν ἡ κυρία Ἐνσορτ. Εἶμαι ὅμως βεβαία ὅτι οὔτε ὁ Φίλιππος εἶνε διόλου ἀνακατεμένος εἰς αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν, οὔτε τὰ «παιδιά» τοῦ πατέρ Ἰωσήφ, καθὼς τα λέγει. Λίγο πρὶν ἀκούσω τὰς φωνὰς τῆς Λουκίας, ἐπῆγα εἰς τὸ δωμάτιόν σου καὶ εἶδα τὰ ποντικία σου ἐκοιμῶντο μέσα εἰς τὸ κλουβί των, καθὼς τὰ εἶδε ὕστερα καὶ ὁ Βασίλειος. Εἶνε ὁλωσθιόλου παραλογισμὸς ἐκ μέρους τῆς μητρός σου, νὰ υποθέτῃ ὅτι ὁ Φίλιππος ἠμποροῦσε νὰ βγάλῃ ἔξω τὰ ποντικία σου, μὲ κίνδυνον νὰ τα χάσῃ, μόνον καὶ μόνον διὰ

νὰ τρομάξῃ τὴν Λουκίαν, αὐτὸς που τάχα τὸσον καὶ τα προσέχει, διὰ τὰ ταποδῶσθαι εἰς τὸν κύριόν των.

— Μαμά, μπορῶ νὰ νύβω εἰς τὸ δωμάτιόν μου ; ἠρώτησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Φίλιππος, πλησιάζας τὴν κυρίαν Ἐνσορτ διὰ νὰ τὸν φιλήσῃ—ὅπως ἐσυνείθιζε νὰ κάμνῃ τὸ ἐσπέρας, ἐταν ἀπεσῆροτο.

— Νὰ πῆς, παιδί μου ἀλλὰ τί εἶχε ; μοῦ φαίνεται ὄχρρος, μήπως εἶσαι ἀρρωστος ;

— Ὁχι, μαμά ! εὐχαριστῶ μόνον εἶμαι λιγάκι κουρασμένος.

— Μὴ στενοχωρῆσαι γι' αὐτὰ που συνέβησαν, παιδί μου ! Ἐνοεα σου καὶ ἡμεῖς θὰ τὴν πεῖσωμεν τὴν πενθεράν μου, ἅμα κατευραστή ὀλίγον, ὅτι σὺ δὲν πταίεις διόλου.

Ὁ Φίλιππος πρὸς στιγμὴν ἐδίτασεν ἔρριψε βλέμμα περιαγῆς ἐπὶ τῆς μητρός του τὴν ἠσπιάσθη καὶ πάλιν μὲ πολλὴν ζέσιν καὶ ἐξήλθε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Ἀφ' οὗ ἐξήλθε τὸ παιδίον, οἱ δύο οὐζυγοὶ ἐμεῖναν ἐπὶ τινὰς στιγμάς σιωπηλοὶ καὶ σκεπτικοί. Πρῶτος ἔλυσε τὴν σιωπὴν ὁ κύριος Ἐνσορτ :

— Ἀπὸ τὸ ὕψος καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦ Φιλίππου ἀπόψε, εἶπεν, ὑποπτεύομαι ὅτι κάτι κρύπτει, κάτι ἤξεύρει περὶ τοῦ ἐπεισοδίου τῶν ποντικῶν.

— Νὰ λοιπόν, τὸν υποπτεύεσαι καὶ σὺ, ὅπως ἡ μητέρα ! ἀπήντησεν ἡ κυρία Ἐνσορτ. Ἀλλὰ εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, πῶς εἶνε δυνατόν τὰ ποντικία νὰ κοιμῶνται μέσα εἰς τὸ κλουβί των ἐπάνω καὶ νὰ τρέχουν συγχρόνως εἰς τὴν σάλαν κάτω ; Ἡ μητέρα μισεῖ τὸ καίμενον τὸ παιδί καὶ ζητεῖ κάθε εὐκαιρίαν διὰ νὰ τὸ κατηγορήσῃ ἀδίκως. Ἀλλὰ νὰ τὸν υποπτεύεσαι καὶ σὺ, ὁ ὅποιος τόσον καλὰ γνωρίζεις τὴν χρησιμότητα τοῦ χαρακτῆρός του, — αὐτὸ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ ἐνοήσω !

— Εἶπε ρητῶς ὅτι δὲν γνωρίζει τίποτε περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ;

— Ἐγὼ δὲν τὸν ἠρώτησα. Δὲν ἠθελα νὰ τὸν κάμω νὰ πιστεύσῃ ὅτι καὶ ἡμεῖς τὸν υποπτεύομεθα. Τὸ μόνον ποῦ μοῦ εἶπε εἶνε ὅτι τὰ ποντικία του εὐρίσκοντο εἰς τὸ κλουβί των καὶ περὶ αὐτοῦ πλέον εἶμαι βεβαία !

— Κ' ἐγὼ δὲν ἀριβάλλω, Λαύρα. Ἄς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν. Τοῦτο ὅμως, σοῦ λέγω, ὅτι ἐν ἀνακαλυφθῆ ποτὲ ὅτι ὁ Φίλιππος δὲν εἶπε τὴν ἀλήθειαν, θὰ πέσῃ πολὺ ἀπὸ τὴν ὑπόληψίν μου. Δὲν θὰ εἶνε πλέον ὅπως τὸν ἐνόμιζα, οὔτε θὰ τὸν ἀγαπῶ, ὅπως τὸν ἀγαποῦσα.

— Δὲν εἶχε κανένα λόγον νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ἡ κυρία Ἐνσορτ, ἀποφασισμένη νὰ ὑπερασπίσῃ μέχρι τέλους τὸν Φίλιππον. Εἶνε πάντοτε εἰλι-

κρινῆς, λέγει πάντοτε τὴν ἀλήθειαν καὶ προπάντων ὁμολογεῖ μὲ παρρησίαν τὰ σφάλματά του. Ἄν ἀγαπᾷ νὰ στετεύεται καμμίαν φοράν, δὲν εἶνε ὅμως διόλου κακός. Μὴν ἀκούσῃ τὴν λαῖδην Ἐνσορτ, ἡ ὅποια θέλει καὶ καλὰ νὰ σε κάμῃ νὰ μὴ ἀγαπᾷς πλέον τὸ παιδί. Βλέπω μάλιστα ὅτι ἤρχισες ἀπὸ τώρα νὰ μεταβάλλεσαι δὲν δεκτικὸς πλέον διὰ τὸν Φίλιππον τὸ ἄλλοτε ἐνδιαφέρον.

— Ἄ, τώρα, ἀγαπητὴ μου, σὺ εἶσαι ἀδίκος ! ἀπήντησεν ὁ κύριος Ἐνσορτ. Ἐγὼ δὲν μετεβλήθην διόλου, ἀγαπῶ τὸν Φίλιππον μὲ τὴν ἴδιαν τρυφερότητα. Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη δὲν με τυφλῶνει, ὥστε νὰ μὴ βλέπω καὶ τὰ ἐλαττώματά του. Μοῦ φαίνεται ἔξαφνα ὅτι ἀγαπᾷ ὀλίγον — μὰ πολὺ ὀλίγον, — νὰ πειράξῃ τὴν Λουκίαν. Νομίζω δὲ ὅτι μὲ καλὸν τρόπον προέπει νὰ τοῦ εἴπωμεν νὰ πορευθῇ τὰς ἀστείότητάς, καὶ τὰς πλέον ἀθῶας, μὲ αὐτὸ τὸ παραχαϊδεύμενον κορίτσι. Ἡ μητέρα μου, καθὼς εἶπες, τὸν ἔχει λίγο εἰς τὸ στομάχι ! ἀλλὰ θὰ τὸν μισήσῃ τελείως ἂν κάμῃ πάλιν καμμίαν τέτοιαν ἀστείότητα.

— Ἐγὼ πάλιν νομίζω, ἀνταῖσεν ἡ κυρία Ἐνσορτ, ὅτι τὸ καλλίτερόν που ἔχομεν νὰ κάμωμεν, διὰ νὰ μὴ γίνουσι χειρότερα τὰ πράγματα, εἶνε νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ μίαν ὥραν ἀρχήτερα. Οὔτε ἐκεῖνος θὰ εἶνε ποτὲ εὐτυχῆς ἐδῶ, οὔτε ἡμεῖς. Ἡ μητέρα τὸν μισεῖ καὶ δὲν θὰ σε συγχωρήσῃ ποτὲ ποῦ τὸν υιοθέτησες. Νὰ τοῖς ἴδῃ !

— Μὴν ἐξάπτεσαι, ἀγαπητὴ μου Λαύρα, εἶπε τρυφερῶς ὁ κύριος Ἐνσορτ. Μόλις μάθω ὅτι ἐπέστρεψεν ὁ πατήρ Ἰωσήφ, θὰ φύγωμεν ἀμέσως. Ἐλπίζω ὅτι ὁ ἱερεὺς αὐτὸς θὰ ἠμπορήσῃ νὰ μας δώσῃ ἀρκετὰς ἐνδιαφερούσας πληροφορίες περὶ τοῦ παιδίου, καὶ αὐτὸ θὰ μας ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάθε εὐθύνην ἀπέναντί του.

Ἡ κυρία Ἐνσορτ δὲν ἀπήντησε πλέον. Καὶ οἱ δύο πάλιν ἐβυθίσθησαν εἰς τὰς σκέψεις των.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, πολὺ πρῶτῃ, κάποιος ἐκτόκησε μὲ συστολὴν τὴν θύραν τῆς λαῖδης Ἐνσορτ. Αὕτη ἐξεπλάγη πολὺ, ἐταν μὲ τὸ « Ἐμπρός ! » εἶδεν εἰς τὴν θύραν τὸν Φίλιππον. Ἦτο ἡ πρώτη φορά ποῦ ἐτόλμησε τὸ παιδίον νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ ἰδιαιτέρον τῆς δωμάτιον, ἐνόησε δὲ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σπουδαίου τινός.

Τὸ παιδίον ἦτο ὄχρρον. Ἀλλὰ μολοντοῦτο ἡ ὄψις του ἐμαρτύρει σταθερότητα. Τὸ θάρρος ἀνεγνώσκειτο ἐπὶ τῆς μικρᾶς ἐκείνης ἀρρενωπῆς φυσιογνωμίας.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κυρία, νὰ εἰσελθῶ ; ἠρώτησε διὰ φωνῆς ταπεινῆς καὶ γλυκείας.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Γοργόν

Στίχοι Κ. ΠΑΛΑΜΑ. — Μουσική CLAUDE AUGÉ

Άσμα

Ό κόσ-μος λάμ-πει σαν έ-να αστέ-ρι, βου-νά και κάμ-ποι δέν-τρα, ve - ra

Κλειδόν.

Γιορ-τά-ζουν πά-λι κα-θώς προ-θά-λη τὸ κα-λο-καί-ρι, Θε-οῦ χα-ρά!

Ὁ κόσμος λάμπει
Σαν ἓνα ἀστέρι,
Βουνά και κάμπιοι,
Δένδρα, νερά
Γιορτάζουν πάλι
Καθὼς προθάλη
Τὸ καλοκαίρι,
Θεοῦ χαρά!

Φωνούλες, γέλια
Φέρνει τ' ἀέρι
Μέσ' ἀπ' τ' ἀμπέλια
Τὰ καρπερά
Παιδιά ἀγγελούδια
Ψέλνουν τραγούδια
'Στὸ καλοκαίρι,
Θεοῦ χαρά!

Τὴν ὄρα τούτη
Σκορπιᾶ ἓνα χέρι
Χαίδια και πλούτη,
Κ' ἡ γῆ φορᾶ
Σὰ μιὰ πορφύρα
Ζωῆς πλημμύρα!
Τὸ καλοκαίρι,
Θεοῦ χαρά!

Ἡ Φύσις πέρα,
Ὡ νέοι και γέροι
Σὰ μιὰ μητέρα
Μᾶς καρτερᾶ,
Ἡ πλάσις ὅλη
Σάν περιόδι.
Τὸ καλοκαίρι
Θεοῦ χαρά!

ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ

ΔΟΥ και ἐγὼ που ἀγαπῶ πολὺ τὰ παι-
διά, — μου ἔλεγε
μιὰν ἄλλην ἐσπέραν
ἢ φίλη μου Σελή-
νη, — τὰ μικρὰ προ-
πάντων με διασκεδάζουν
ὕπερβολικά. Τὰ παρα-
τηρῶ συχνὰ ἀπὸ κανὲν
παράθυρον δωματίου, ὅταν
αὐτὰ δέν με προσέχουν.
Ἐυχαριστοῦμαι πάρα πολὺ

νά τα βλέπω ὅταν γδύνονται μόνα των.
Πρῶτα βλέπω νὰ βγαίη ἀπὸ τὸ φο-
ρεματάκι ἓνας μικροῦταϊκος ὄμος γυ-
μνός και στογγυλός ἔπειτα γυμνό-
νεται τὸ παχουλό μπρατσάκι. Και
ὅταν θγάζουν τὸς κάλτσες των, πῶς
μάρμασει νὰ βλέπω τὸ μικρὸ τριαντα-
φυλλένιο ποδαράκι και νὰ το φιλῶ με
τὸς ἀκτινές μου.

« Ἀλλὰ ἰδοὺ τί ἤθελα νὰ σου διη-
γηθῶ: Ἀπόψε ἔβλεπα μέσα εἰς ἓνα πα-
ράθυρον που δέν εἶχε παραπέτασμα,
διότι κανεὶς δέν ἐκατοικοῦσεν ἀπέναντι.
Εἶδα ἐκεῖ μέσα ὀλόκληρον σμήνος ἀπὸ
παιδάκια, ἀγόρια και κορίτσια, ὅλα ἀ-

δελφάκια. Τὸ μικρότερον εἶνε ἓνα κο-
ριτσάκι, τεσσάρων μόνον ἐτῶν ἢ ἡ-
ξεῦρι, τὸ Πάτερ ἡ μὲν εἰς τὴν
ἐντέλειαν. Ἡ μητέρα κάθηται κάθε
βράδυ κοντὰ εἰς τὸ κρεβατάκι του, τὸ
βάζει και λέγει τὴν προσευχὴν του, κα-
τόπι το φιλεῖ και μένει κοντὰ του ὡς
κοῦ νὰ του κλείσῃ ὁ ὕπνος τὰ γαλανὰ
ματάκια. Ἀπόψε τὰ δυὸ μεγαλύτερα
παιδιά ἦσαν ὀλίγον ἀνήσυχα. Τὸ ἓνα ἔ-
παιζε τὸν κουτσὸ με τὸ μακρὸ και
ἄσπρο νυκτικᾶκι του. Τὸ ἄλλο ἐκάθητο
εἰς μιὰν καρέκλαν, εἶχε γύρω του τὰ
φορέματα ὄλων τῶν ἄλλων μικρῶν και
ἔκαμνε τάχα ὅτι εἶχε ἐμπορικὸν και τὰ
ἐπιωλοῦσε:

« Ὅλιστα, κύριοι, εἰς τὴν ὀλιστικὴν
διάλυσιν!» ἐφώνησε και ὄλοι ἐγελούσαν.
Τὸ τρίτον και τὸ τέταρτον ἐσοκοθετοῦ-
σαν τὰ πράγματά των με προσοχὴν και
μὰ τάξιν μέσα εἰς ἓνα κουτί και συνω-
μιλοῦσαν σιγὰ και με πολλὴν σοβαρό-
τητα διὰ τὸς κοῦκλές των. Ἡ μητέρα
ἐκάθητο κοντὰ εἰς τὸ κρεβατάκι τῆς μι-
κρᾶς. Τότε εἶπε εἰς τὰ ἄλλα νὰ κάμουν
ἡσυχίαν, διότι ἡ ἀδελφοῦλα των θὰ ἔλεγε
τὴν προσευχὴν τῆς.

« Τὴν ἔβλεπα. Ἦτο γονατισμένη ἐ-
πάνω εἰς τὸ λευκὸ κρεβατάκι, εἶχε τὰ

χεράκια σταυρωμένα και ἐκύτταζε με
κολλὴν εὐλάβειαν πρὸς τὴν ἁγίαν εἰκόνα,
ἐνθὲ τὰ χειλάκια τῆς ἐπρόφεραν σιγὰ
τὰς λέξεις τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς.
Ἐξάρνα ἡ μητέρα τῆς τὴν διέκοψε ἐπὶ
μῆση:

« — Μὰ τί τρέχει λοιπόν; τῆς εἶπε.
Ὅταν λές «τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιού-
σιον, ὁὸς ἡμῖν σήμερον», προσθέτει πάν-
τοτε σιγὰ κάτι τι, ποῦ δέν εἶμπορῶ νὰ
το ἀκούσω. Πρέπει τέλος πάντων νακού-
σω τί λές!»

Τὸ κοριτσάκι ἐσιώπησε και ἐκύτταζε
τὴν μητέρα του. Ἐφαίνετο καταστενω-
χωρημένον.

« Λοικὸν λές: τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐ-
πιούσιον ὁὸς ἡμῖν σήμερον» ἔ, τί ἄλλο
ζητεῖς ἐκτὸς ἀπὸ αὐτό;

— Ὡ, μὴ θυμώσης μαμμακά μου!
Λέγω ἀκόμη: Και με πολὺ-πολὺ βοῦ-
τηρο ἀπ' ἐπάνω!»

(Ἐκ τῶν τοῦ ΑΝΔΡΕΩΝ)

ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια: ἴδε σελ. 217)

Πρὸ τοῦ κινδύνου τούτου, τοῦ σοβαρο-
τάτου ἀληθῶς, ὁ κύριος Σέργιος εἶχε δι-
καιοὺ νὰ θέλῃ νὰ φύγουν ἀμέσως; Ναι,
ἦτο ἡ μόνη σωτηρία. Πολὺ πιθανῶς, αἱ
φῶκαι ἤθελον ἀπλῶς νὰ διώξουν ἀπὸ τὴν
νῆσον τοὺς ὄχληροὺς ἐπισκέπτας,
χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν σκληρότητα
νὰ τους καταδιώξουν και ἐπὶ τοῦ
πορθμοῦ. Τὸ νὰ θελήσουν ἄλλως
τε νὰ τὰς διασκορπίσουν διὰ τῆς
βίας, θὰ ἦτο ἀντικρὺς μωρία. Τί
θὰ ἔκαμον τὰ τυρέκια και τὰ
πολύκροτα, ἐναντίον τοῦ πλήθους
ἐκείνου τῶν ζῴων;

Οἱ ἴπποι ἐξεύχθησαν, αἱ γυ-
ναῖκες ἀνέλαθον τὰς θέσεις των
ἐντὸς τῆς ἀμάξης, οἱ ἄνδρες, ἔτοι-
μοι πρὸς ἀμυναν, ἐσοκοθετήθησαν
ἐκατέρωθεν και ἡ «Εὐδρομος Οἰ-
κία» ἤρχισε πάλιν νὰ κινῆται, δι-
ευθυνομένη πρὸς δυσμάς.

Ἡ νύξ ἦτο πόσον σκοτεινὴ,
ὄστε μόλις και μετὰ βίας οἱ φα-
νοὶ ἐφώτιζον εἰς ἀκτίνα εἰκοσι βη-
μάτων. Ὁ ἄνεμος ἐπνεεν ὀρηγι-
κώτερος, δέν ἐχρόνιζε πλέον, αἱ
δὲ νιράδες, αἱ φερόμεναι εἰς τὸν
ἀέρα, ἀπεσπῶντο ὑπὸ τῆς θυέλλης
ἐκ τῆς παγωμένης ἐπιφανείας
τοῦ πορθμοῦ.

Και ἡ στερεοποίησις πᾶν ἄλλο
ἦτο ἡ ἐντέλής. Οἱ πάγοι διερρυ-
γνύοντο μετὰ παραταταμένων
κρηγμῶν και ἀπὸ τὰς σχισμάδας
των ἀνέβρυσ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσ-
σης.

Ἐβάδισαν οὕτως ἐπὶ μιάν ὄραν,
φοβούμενοι διαρκῶς μήπως ἤθελεν
ἀνοιχθῆ ὑπὸ τοὺς πόδας των τὸ παγωμένον
πεδῖον. Μεθ' ὄλας τὰς προσπάθειάς τοῦ
Γιάννη, ἡ ἀκριβὴς διεύθυνσις καθίστατο
ἀδύνατος. Ἐδυνάως ὁμως τώρα δέν ἐ-
πρόκειτο νὰ φθάσουν εἰς καμίαν νησί-
δα, ὅπως πρὶν, ὅτε ἐφοβοῦντο μὴ περά-
σουν, χωρὶς νὰ τὴν ἴδουν. Ἡ σιθηριανὴ
ἀκτὴ ἐξετείνετο δώδεκα λεύγας ἐκεῖθεν,
ἐπὶ τῶν τριῶν τεταρτων τοῦ ὄρλιοντος,
και δέν ἐφοβοῦντο μήπως δέν τὴν εἴβρουν.

Ἀλλὰ διὰ νὰ φθάσουν ἕως ἐκεῖ, ἔπρεπε
πρὸ παντός νὰ μὴ κατακτοντισθῆ εἰς τὰ
βάθη τῆς Βεριγγείου θαλάσσης ἡ «Εὐ-
δρομος Οἰκία». Και ὁμως ὁ κίνδυνος
οὗτος δέν ἦτο ὁ μόνος. Εἰς πᾶσαν στιγ-
μὴν ἡ ἀμάξα, προσβαλλομένη πλαγιῶς
ὑπὸ τοῦ ὀρηγιτικοῦ ἀνέμου, ἐκινδύνωνε νὰ
νατραπῆ. Διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, κατήλθον
ἡ Κορνηλία, ἡ Ναπολέαινα και ἡ Κα-
γέττη, ἐνθὲ ὁ κύριος Σέργιος, ὁ Κασκα-
μπέλ, οἱ δύο υἱοὶ του και ὁ Μακρολέλε-

κας ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ ὑποστηρίξωσι
διὰ τῶν χειρῶν τὴν ἀμάξαν κατὰ τοῦ
ἀνέμου. Ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους ἡ πορεία
ἦτο ἐξόχως ἐπίκονος.

Περὶ τὴν ἕκτην τῆς πρωίας — 26 Ὀκ-
τωβρίου, — ἠναγκάσθησαν νὰ σταματή-
σουν. Οἱ ἴπποι δέν ἤδύνατον κλέον νὰ
προχωρήσουν. Και τὸ σκότος ἦτο ἀκόμη
βαθὺ και ἡ θυέλλα ἐμαινέτο.

« Τί θὰ κάμωμεν τώρα; » ἠρώτησεν
ὁ Γιάννης.

« Κατόρθωσαν νὰ παρακρούουν τὴν ἀμάξαν ἀπὸ τὸ χάσμα.»
(Σελ. 237, στήλ. γ')

— Πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ
νησάκι! ἀνέκραξεν ἡ Κορνηλία.

— Ἀδύνατον τώρα πλέον! ἀκήνητησεν
ὁ κύριος Σέργιος.

— Και διατί; ἠρώτησεν ὁ Κασ-
καμπέλ.

— Διότι εἶνε ἀδύνατον! ἐκέμεινεν ὁ
κύριος Σέργιος. Ὅθ' ἔχωμεν τὸν ἀνεμον
ἀπ' ἐμπρὸς και ἡ ἀμάξα δέν εἶνε δυνατόν
νὰνθῆξῃ. Ὅθ' ἀγίγη κομμάτια!

— Και τότε θὰναγκασθῶμεν νὰ τὴν
ἐγκαταλείψωμεν... εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Νὰ τὴν ἐγκαταλείψωμεν; ἀνέ-
κραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Και τί θὰ γίνω-
μεν χωρὶς τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν» μας;

— Ὅθ' ἀκάμωμεν ὅ,τι εἶνε δυνατόν διὰ
νὰ μὴ φθάσωμεν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον!
ἀκήνητησεν ὁ κ. Σέργιος. Αὐτὴ ἡ ἀμάξα
εἶνε ἡ σωτηρία μας και θὰ τὴν σώσωμεν
διὰ πάσης θυσίας.

— Ὅστε δέν ἡμποροῦμεν, λέγεις, νὰ ἐ-

πιστρέψωμεν; ἠρώτησεν ὁ Κασκαμπέλ.
— Ὅχι, πρέπει νὰ πηγαίνωμεν ὄλω
ἐμπρὸς! Χρειάζεται θάρρος, ψυχραιμία
και θὰ φθάσωμεν με τὸ καλὸν εἰς τὴν
Νουμάναν.»

Μόλις περὶ τὴν δεκάτην ἐξεγεν ὀλίγον.
Ἡ ἡμέρα ἦτο πολὺ ὀρηγιώδης. Τὰ νῆφα
ἐκρέμαντο χαμηλά, ἡ θυέλλα ἐστροβί-
λιζε χιόνιας και τεμάχια πάγου. Ἡ «Εὐ-
δρομος Οἰκία», ἐκκινήσασα πάλιν, μὴ-
λίς διήνησεν ἡμίσειαν λεύγαν ἐντὸς μιᾶς
ὄρας. Ἐπρεπε νὰποφεύγῃ τὰ
τέλματα και νὰ παρακάμπτῃ τοὺς
ὄγκοπάγους.

Ἐξάρνα, περὶ τὴν μίαν μετὰ
μεσημέριαν, ἐγένετο μιὰ δὴνησις
ἰσχυρὰ. Δίκτυον βραγισμάτων ἐκε-
στρώθη τότε ἐπὶ τοῦ παγωμένου
πεδῖου εἰς εὐρὺ διάστημα πέριξ τῆς
«Εὐδρομου Οἰκίας»... Ἐγγὺ
τριάνκοντα ποδῶν διαμέτρου ἠνοί-
χθη ὀπὸ τοὺς πόδας τῶν ἴππων.

Ἐσταμάτησαν ὄλοι βήματα
τινα πρὸ τοῦ βαράθρου.

« Τ' ἀλογά μας! τ' ἀλογά
μας!» ἀνέκραξεν ὁ Γιάννης.
Πατέρα! νὰ σώσωμε τ' ἀλογά
μας!

Ἦτο πλέον ἀργά. Ὁ πάγος
ὕπερχωρῆσεν ὑπὸ τοὺς πόδας των
και τὰ δύο δυστυχεῖ ζῴα κατεβα-
ραθρῶθησαν. Ἄν δέν ἐθραύοντο ὁ
ρυμὸς και τὰ λωρία, ἡ «Εὐδρο-
μος Οἰκία» θὰ παρεσῦρτο ἐπί-
σης εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

« Πᾶνε τάλογα μας!» ἀνέ-
κραξεν ὁ Κασκαμπέλ ἀπελπίς.
Και δάκρυα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν
ἀγαπητῶν, τῶν παλαιῶν και πι-
στῶν ἐκείνων συντρόφων, ἔβρεξαν
τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄλων τῶν μελῶν
τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ.

« Ὅπισω! ὀπισω!» ἀνέκραξεν
ὁ κύριος Σέργιος.

Και ὄθησαντες ἰσχυρῶς τὴν ἀμάξαν,
κατόρθωσαν ὄχι ἄνευ κόπου νὰ τὴν ἀπο-
μακρύνουν ἀπὸ τὸ χάσμα ἐκεῖνο, τὸ ὀ-
λονὲν μεγαθυρόμενον. Ἀλλ' ἡ θέσις των
δέν ἦτο διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον δεινὴ. Τί
θὰ ἔκαμον τώρα; Ἐπρεπε νὰφήσουν ἐκεῖ
τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν», νὰ ὄπάγουν
εἰς τὴν Νουμάναν και ἐκεῖθεν νὰ ἐπι-
στρέψουν νὰ τὴν παραλάβουν με ρέννοους;
Φαίνεται ὅτι ἦτο τὸ μόνον, τὸ ὄποσον εἶ-
χον νὰ κάμουν.

Ἐξάρνα ὁ Γιάννης ἀνέκραξε:

« Κύριε Σέργιε!... κύριε Σέργιε!
ἰδέτε! Ὅθ' ἀπάγοι ἤρχισαν νὰ πλέουν!

— Νὰ πλέουν;... »

Ἦτο δυστυχῶς ἀληθές!
Ἀπ' ἐνός μεν ἡ ὕψωσις τῆς θερμο-
κρασίας, ἀπ' ἐτέρου δὲ ἡ θυέλλα, κατέ-
θραυσαν εἰς μωρία τεμάχια τὸ παγω-
μένον στρώμα, τὰ ὄποκα ἤρχισαν πάλιν
νὰ φέρωνται μεταξὺ τῶν δύο ὄχθῶν τοῦ

κορθίου. Πλατεία διώρυγες ήνοιχθησαν πρὸς βορρᾶν. ὡς ἐκ τῆς μετατοπίσεως τῶν παγίωνων. Ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐκ παγίου νησίς, ἡ ὁποία ἔφερε τὴν ἀμάξαν, ἡδύνατο νὰ πλέη ἐλευθέρως ὑπὸ τὴν ὄψιν τοῦ ἀνέμου. Ὁγκόπαγοι τινὲς ἀκίνητοι ἐχρησίμευσαν εἰς τὸν κύριον Σέργιον ὡς σημεῖα συγκρίσεως, ἐξ ἧς εὔρε πρὸς κοῖτον μέρος διηυθύνετο ἡ πλεύσασα νησίς.

Βλέπετε μέχρι ποίου βαθμοῦ ἐδεινώθη ἡ θέσις, ἡ δεινὴ ἦδη ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἀτωλέσθησαν τὰ ζῶα. Δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Νουμάναν, οὔτε ἂν ἐγκατέλειπον τὴν ἀμάξαν. Τώρα πλέον δὲν ὑπῆρχον ἀπλά ῥήγματα, τὰ ὁποία ἠδύναντο νὰ πορῶνται ὑπὸ τὴν ὄψιν τοῦ κυρίου Σεργίου, δὲν εἶχον κανέν μόνον νὰ διέλθουν. Ἐπειτα ὁ πλεὺν ἐκεῖνος πάγος, ὁ φέρων τὴν «Βύδρομον Οἰκίαν», τοῦ ὁποίου ἀδύνατον ἦτο νὰ κανονίσουν τὴν πορείαν, πόσον καιρὸν ἠάντειχε κατὰ τῶν κυμάτων, τῶν θραυομένων ἐπ' αὐτοῦ;

Ὅχι! Ἡ διεύθυνσις τῆς ἐκ πάγου νησίδος ἦτο ἀνωτέρα ἀνθρωπίνου δυνάμεων. Δὲν εἶχον νὰ κάμουν τίποτε Ἡ νηὸς τῶν θὰ ἐπλεον ἐφ' ὅσον δὲν θὰ συννήγῃ κανέν πρόσκομμα, — τίς οἶδε δὲ μήπως τὸ πρόσκομμα τοῦτο δὲν θὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ παγῶνες, οἱ εἰς τὰ ἔσχατα ὄρια τὴν πολιτικῆς θαλάσσης!

Περὶ τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν τὸ σκότος ἤρχισε πάλιν νὰ πυκνοῦται. Ὁ Σέργιος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν, ἰστάμενοι εἰς τὸ σχετικῶς ἀσφαλτέρον μέρος τοῦ βλέποντες πρὸς βορρᾶν, ἦσαν σιωπηλοὶ. Τὴν ἡδύνατο νὰ εἰπουν καὶ πρὸς τί, ἀφ' οὗ οὐδὲν ἡδύνατο νὰ πράξουν. Ἡ Κορνηλία, ἡ Καγέττη καὶ ἡ Ναπολέαινα, καλὰ σκεπασμένοι, ἦσαν συμμαζεμένοι, ἡ μία πλησίον τῆς ἄλλης. Ὁ Μακρολέλεκας ἐτοποθέτει ἐντὸς τῆς ἀμάξης τὰ πράγματα, τὰ ὁποία εἶχον μετακινηθῆ ἐκ τῶν βλαίων κλονισμῶν. Ὁ Σέργιος καὶ ὁ Γιάννης διετήρουν κάποιαν ψυχραιμίαν, ἀλλ' ὁ Κασκαμπῆλ ἦτο ἀνήσυχος καὶ ἀκαρῆγος ἀπὸ εἰς ἐκείνην πᾶρῃ εἰς τὸν λαϊμὸν τοῦ τόσο ἀνθρώπου. Μόνον ὁ μικρὸς Ἀλέκος εἶχεν ἀκόμη ὄρεξιν νὰ τραγηθῇ!

Καθὼς εἶπομεν, δύο ἀντίθετα ρεύματα διασχίζον τὸν Βερύγειον κορθιόν. Τὸ ἐν κατέρχεται πρὸς νότον· τὸ ἄλλο ἀνέρχεται πρὸς βορρᾶν. Τὸ πρῶτον εἶνε τὸ ρεῦμα τῆς Καμτσιάτικας· τὸ δεύτερον εἶνε τὸ ρεῦμα τοῦ Βερύγειου. Ἀν τὸν πάγον, τὸν φέροντα τὴν Εὐδρόμου Οἰκίαν παρελαμβάνει τὸ πρῶτον, ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ τον φέρῃ εἰς τὴν σιβηριανὴν ἀκτὴν. Ἀν ἀπεναντίας παρεσύρετο ἀπὸ τὸ δεύτερον, θὰ ἐξωθεῖτο πρὸς τὴν παγωμένην θάλασσαν, ὅπου οὔτε ἤπειρος οὔτε νηὸς δὲν θὰ τον ἐσταμάτουσαν.

Ἄλλ' ὡς προέβλεπον ὁ κύριος Σέρ-

γιος καὶ ὁ Γιάννης, οὐδεμία ἡ ἐλαχίστη ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ καταληφθῶσιν ὑπὸ τοῦ ρεῦματος τῆς Καμτσιάτικας. Ὡς ἐβεβαιώθησαν διὰ τῆς πιξίδος, ὁ πλοῦς τῶν πάγων ἐκλινεν ὀλοὴν πρὸς βορρᾶν. Ἐδύνατο ἄρα γε νὰ ἐλπίσουν ὅτι ἡ νηὸς τῶν θὰ ἐφέρετο οὕτω μέχρι τῆς χερσονήσου τοῦ κρίκηνος τῆς Οὐαλίας, ἐπὶ τῆς ἀλασκανικῆς ἀκτῆς, ἀπέναντι τοῦ Πόρτ-Κλαράνης; Ἰδοὺ μία λύσις ἀληθῶς σωτήριος! Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἦτο τόσο ἀβεβαία!

Ἐν τούτοις ὁ ἀνεμὸς ἐπνεε τόσο ἰσχυρὸς, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ σταθῶσιν ὀρθοί, ἀνευ ἐρείσματος ἰσχυροῦ. Ὁ Γιάννης, ὁ ὁποῖος ἐπροχώρησε νὰ παρατηρήσῃ τὴν θάλασσαν, ἀνετράπη καὶ ἀνευ τῆς βοήθειας τοῦ κυρίου Σεργίου, θὰ παρεσύρετο ὑπὸ τῶν κυμάτων. Ὁποῖαν νύκτα διήλθον οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι — ἡ μάλλον οἱ ναυαγοί, διότι ὁμοίως πολὺ πρὸς ναυάγιον ἢ συμφορὰ τῶν! Ὁγκοὶ πάγων συγκρούμενοι κατὰ τῆς νησίδος τῶν, τὴν ἐκλόνηζον ἰσχυρῶς. Τὰ κύματα τῆς θαλάσσης τὴν ἐτυκτον καὶ τὴν ἐπλημμύρουν, ὥς ἂν ἤθελον νὰ τὴν βυθίσουν εἰς τὴν ἀβυσσον. Καὶ οἱ ναυαγοὶ ἐβρέχοντο, ἐκρύβον, χωρὶς νὰ δύνηνται καν νὰ καταρῶνουν εἰς τὴν ἀμάξαν, ἡ ὁποία δὲν ἦτο διόλου ἀσφαλῆς, ὡς ἐταλαντεύετο ὑπὸ τὴν θέλλαν.

Ἀπέναντι ὄρει διέρρευσαν οὕτω ἄλλὰ, ἐπειδὴ ἐπατάνοντο ὀλοὴν αἱ διώρυγες, ὁ πλοῦς ἐγίνετο με ὀλιγοτέρας συγκρούσεις. Ἀλλὰ πρὸς κοῖτον μέρος διηυθύνετο ἡ νηὸς τῶν; Ποῖον ἐκ τῶν δύο ρευμάτων τὴν παρέσυρε; Τὸ ρεῦμα τῆς σωτηρίας ἢ τὸ ρεῦμα τῆς καταστροφῆς;

Πόσον ἐβράδυνεν ἡ ἡμέρα, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ὁποίας θὰ ἡδύναντο ἴσως νὰ γνωρίσουν τὴν θέσιν τῶν! Αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες προσῆλθοντο. Ἡδὴ ἡ σωτηρία τῶν μόνον ἐκ Θεοῦ ἡδύνατο νὰ ἐλθῃ.

Ἐπὶ τέλους ἐγένετο ἡμέρα — ἡ 27 Ὀκτωβρίου. Ἡ θέλλα ἐξήκολούθησε. Ἡ ὀρμηὴ μάλιστα τοῦ ἀνέμου ἐδιπλασιάσθη μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Ὁ Σέργιος καὶ ὁ Γιάννης, μετὰ τὴν πιξίδα εἰς τὴν χεῖρα, ἐπεσκόπησαν τὸν ὄριζοντα. Εἰς μάτην ἐζήτησαν νὰ διακρίνουν καμμίαν ξηρὰν γύρω ἀπὸ ἀνατολῶν μέχρι δυσμῶν.

Ἡ ἐκ πάγου νηὸς τῶν — τοῦτο ἦτο βεβαιότατον — ἐπλεε πρὸς βορρᾶν, ἔδου μένη ὑπὸ τοῦ ρεῦματος τοῦ Βερύγειου.

Ἡ θέλλα ἐκεῖνη εἶχεν ἀνήσυχον πολὺ τοὺς κατοίκους τοῦ Πόρτ-Κλαράνης περὶ τῆς τύχης τῆς οἰκογενείας Κασκαμπῆλ. Ἀλλὰ τί βοήθειαν ἡδύνατο νὰ τὴ δώσου, ἀφ' οὗ, μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ παγωμένου στρώ-

ματος, διεκόπη πᾶσα συγκοινωνία μετὰ τῶν δύο ὀχθῶν τοῦ κορθιοῦ;

Τὴν αὐτὴν ἀνήσυχον ἠσθάνοντο καὶ ἐν Νουμάνᾳ οἱ δύο ρῥῶσοι ὑπάλληλοι, οἱ προηγηθέντες κατὰ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας, καὶ περιμένοντες ἐκεῖ νὰ συλλαβῶν τὸν κόμητα Ναρκίην. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐβεβαιώθησαν ὅτι ἡ ἐπιτιμωμένη λέια τῶν συναπωλέσθη μετὰ τῆς οἰκογενείας Κασκαμπῆλ, ὅταν ἡ θάλασσα ἐξέβρασε δύο πτώματα ἵππων — τοῦ Βερμουτ βεβαίως καὶ τοῦ Μονομάχου.

Καλὰ ἐκάμαμεν, πολὺ καλὰ, ποὺ ἐπεράσαμεν τὸν κορθιὸν δύο ἡμέρας πρὶν! εἶπεν ὁ ἕνας.

Ναὶ ἀκίνητησεν ὁ ἄλλος. Ἐγλυτώσαμεν τὴν ζωὴν μας· ἀλλὰ ἐχάσαμεν μιὰ λαμπρὴ δουλείαν!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Τρεῖς κακοῦργοι ἐλήστευσαν μιὰν φορὰν ἕναν ἐμπορὸν, ποὺ εἶχε μάζι του πολλὰ χρήματα καὶ χρυσαφικά. Ἐπῆραν τοὺς θησαυροὺς εἰς τὸ σπήλαιόν των καὶ οἱ δύο μεγαλύτεροι ἐστεῖλαν τὸν μικρότερον σύντροφόν των εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον, διὰ νὰ φέρῃ νὰ φάγουν καὶ νὰ πιῶν.

Μόλις ἐφυγεν ὁ μικρὸς, οἱ δύο ἄλλοι ἐκαμαν μεταξὺ των αὐτὸν τὸν λογαριασμὸν. «Διατί νὰ μοιράσωμεν με αὐτὸ τὸ παληόκαϊδο τόσο πλούτη; Τὸ καλλίτερον εἶνε τώρα ποὺ θὰ γυρίσῃ νὰ τον ξεπαστρεύσωμεν καὶ νὰ τα μοιράσωμεν ὅλα οἱ δύο μας.»

Εἰς τὸ δρόμον ποὺ ἐπήγαιναν, ἐκαμανε καὶ τὸ παιδί τοὺς ἰδικούς του λογαριασμούς: «Χαρὰ εἰς ἐμὲ ἂν ἦταν δικός μου ὁλος ἐκεῖνος ὁ θησαυρός. Ἀλλὰ ζεύρω τί θὰ κάμω!»

Φθάνει εἰς τὸ χωρίον, φωνίζε διαφορά πράγματα, πέρνει καὶ κρασί καὶ κινὰ δια τὸ δάσος. Ἀλλὰ μόλις πατεῖ τὸ πόδι του εἰς τὸ σπήλαιον, πίκτουν ἐπάνω του μετὰ τὰ μαχαίρια οἱ δύο σύντροφοι καὶ σου τον κάμνον κορμιάνα. Ἐπειτα ἐκάθησαν ἡσυχά οἱ ἄνθρωποι νὰ φάγουν καὶ νὰ πιῶν. Ἀλλὰ δὲν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα καὶ τοὺς ἐπιασαν πόνοι φοβεροὶ πού τους ἐκαμαν νὰ κυλιῶνται κατὰ γῆς καὶ νὰ μουγγρίζουν, ὅσω ποὺ ἐξέφύγησαν. Ὁ μικρὸς κακοῦργος μέσα εἰς τὸ κρασί εἶχε ρίψῃ φαρμάκι.

Ἐπειτα ἀπὸ ἡμέρας, ὀδηγηθέντες ἀπὸ τὴν φοβερὰν δυσωδίαν, ἡ ὁποία ἐβγαίνεν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, οἱ χωρικοὶ ἐφθασαν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ εἶβραν τὰ πτώματα τῶν τριῶν κακοῦργων καὶ πλησίον των τὰ χρήματα καὶ τὰ χρυσαφικά τοῦ ληστευθέντος ἐμποροῦ!

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙΚΟΝ ΔΕΛΤΑΡΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

Δὲν ἐληξιμονήσατε, πιστεύω, διὰ τὴν ἕσπερον ἐπρόκειτο νὰ σας ὁμιλήσω περὶ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀπέχουν ἐκονσίως τοῦ κρέατος, περιοριζόμενοι εἰς φυκτικὰς τροφάς. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὄνομαζονται φουτοφάγοι, ἔχουν δὲ ἰδιαιτέρην διαίταν καὶ ἰδιαιτέραν μαγειρικὴν. Ἐπειδὴ ἡμῶς ἔχομεν τὴν Κυριακὴν, ἡ ὁποία πληροῖ σχεδὸν τὸν χρόνον οὐ μόνον τοῦ φύλλου ἀλλὰ καὶ τοῦ μαγειρείου, ὥστε νὰ μὴ μὲν διόλου τόκος διὰ τὰ φαγητὰ τῶν φυτοφάγων, — ἡ Διάκλασις μου παρήγγειλε νὰναβάλω τὴν ἐπιστολήν μου διὰ τὸ προσεχές.

Τὸ κάμνω λοιπὸν κατ' ἀνάγκην καὶ σὰς τὸ ἀναγγέλλω διὰ τοῦ παρόντος ἐπιστολικῶς δελταρίου, διὰ νὰ μὴ ἀνησχῆσατε, ὑποθέτοντες τυχὸν ὅτι ἤσθε νηστὰ ἀπὸ τὴν πολλὴν... κρεοφαγίαν.

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΙΛΙΔΩΝ

ΤΕΤΙΕ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΚΕΣ

Ἦλθε τὸ φθινόπωρον, τὰ χωράφια βράχικαν, τὰ δενδράκια μούσκεψαν, τὰ μυρμηγκία φώλιασαν καὶ καλοπερνούσαν. Πεινασμένος τζίτζηρας 'ς τὴ φύλλὰ τους ὄμωσε καὶ φαγάκι ζήτηγε.

Τὰ μυρμηγκία ῥώτησαν: Δέ μας λέε τί ἐκανες ἀπὸ Μᾶν ὄς Αὐγούστο; Καὶ τοὺς λέει ὁ τζίτζηρας:

— Τί ἐκανα δὲν ζεύρετε; ὅλην μέρα οὐδέλευα... ἐτοῖ δὲν ἐχάδενα, ὁὴν πουλὶ τραγοῦδαγα!

Τὰ μυρμηγκία γέλασαν κ' εἶπαν 'ς τὸν τζίτζηρα: — Τὸτ' ἀφοῦ ὄς τὸν Αὐγούστο, ὁὴν πουλὶ, τραγοῦδαγα, τώρα τὸ φθινόπωρον, ἀμυαλέ μου, χόρευε!

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου] I. P. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ὅπως τὸ δένδρον κρίνεται ἐκ τοῦ καρποῦ καὶ ἐκ τῶν φύλλων, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῶν ἔργων καὶ ἐκ τῶν λόγων.

Δύο πράγματα δὲν μαζεύονται ὀκίσω: ὁ καπνὸς ἀμα ἐξέλη ἀπὸ τὴν καπνοδόχον καὶ τὰ λόγια ἀμα ἐξέλλου ἀπὸ τὸ στόμα.

Προσεύχου ὡς νὰ σε ἤκουον οἱ ἄνθρωποι. Οἱ αἰετοὶ ὡς νὰ σε ἤκουεν ὁ Θεός.

Ἡ πείνα ἐφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐργαζομένου ἀνθρώπου, ἀλλὰ δὲν εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς οἰκίας του.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Νίκος καὶ ὁ Πέτρος μετροῦν τὰ ὑποδήματα των, νὰ ἴδωσιν ποῦς ἔχει μεγαλύτερον πόδι. — Τὸ δικὸν μου τὸ πόδι εἶνε δύο δάκτυλα μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ δικὸν σου, λέγει ὁ Νίκος. Καὶ ὁ μικρὸς Ἀνδρῖκος ποὺ τοὺς ἀκούει, πρὸς τὴν μητέρα του: — Μαμά, ὁ Νίκος λοιπὸν ἔχει ἐπὶ δάκτυλα 'ς τὸ πόδι;

Ἡ μητέρα τοῦ τετραετοῦ Μίμη ἀπέθανε ἑκτὸς βράδυ εἰς τὴν προσευχὴν τοῦ ἡγιατοῦ του τοῦ λέγει νὰ παρακαλῆσῃ τὸν Χριστὸν νὰ βάλῃ τὴν μητέρα του εἰς τὸν Παράδεισον. Ὁ μικρὸς Μίμη τὸν παρακαλεῖ: ἕνα βράδυ ἡμῶς γυρίσει καὶ ἐρωτᾷ τὴν μητέρα του: — Γιατί, δὲν κάμει νὰ παρακαλέσω καλὸν λίτερον τὸν Χριστὸν, νὰ μάς τὴν σταλῇ ὀπίσω; * * *

ΑΔΑΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Πρῶτα-πρῶτα, μικροὶ μου φίλοι, σὰς παρακαλῶ νὰ διορθώσατε ἐν σκουδαίτατον τυπογραφικὸν λάθος. Εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιόν μου, εἰς τὴν σελίδα 219, εἰς τὸ θαυμαστὸν ποιηματάκι τοῦ Βικηνοῦ «Πὸς κορμούμαι» εἰς τὸν τελευταῖον στίχον, ἀντὶ τῆς λέξεως ἀκαμασιὰς, νὰ γράψετε τὴν λέξιν ἀκαμασιὰς. Καὶ τότε μόνον θὰ ἔχετε πληρὰ καὶ καθαρὰν τὴν ἔννοιαν τοῦ τελευταίου τετραστίχου.

Ἐλαθα τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὸν ἄθρον Διαγωνισμῶν, φίλτατε Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ, καὶ σου ἐστεῖλα τοὺς τόπους ποῦ μου ἐζήτησες. Περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν Ἀθῆναν.

Νὰ ἐκλέξῃ κανὲν ἄλλο ψευδώνυμον, φίλε Χρήστε Ἀδᾶ, διότι αὐτὸ ποὺ προτείνεις, δι' ἰσχυρὸν λόγον, δὲν δύναται νὰ δεχθῆ, μολοντί ὄρατον. Διατί εἶσαν σύντομος ἡ ἐπιστολή σου; Ὅσοι νὰ σκεφθῆ, εἶνε ἀδύνατον νὰ μαντεύσῃς, Μαροσιώτισσα, τὴν νέαν ἐκπληθὴν που σὰς ἐτοίμαζες. Ἀπὸ αὐτῆς τῆς «ἐπιγραφῆς» ἦτο καμμία καὶ δι' ἐμὲ; — Ἡ Ἀντιόχη δὲν ἔχει καμμίαν σχέσηιν μετὰ τὴν Ἀναμόνη τῆς Περτέλης, οὐτε μετὰ τὴν Μαργாரίταν, οὐτε μετὰ καμμίαν ἄλλην, ὥστε νὰ δημοσιεύσω τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπάντησίν σου. Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἀρχιναύαρχε τῆς Σηρᾶς. Κ' ἐγὼ θέλω νὰ μου εἰσάσῃς πλέον πιστότατός μου καὶ ἀχώριστος φίλος. Νὰ το ἴδω! Διὰ νὰ σου ἐκλέξω ψευδώνυμον, πρέπει νὰ μου προτείνῃς μερικὰ τῆς ἀρεσκείας σου, φίλε Μιχαῆλ Δελαγραμμάτικα, τὰ ὁποῖα περιμένω. Ἐυχαριστῶς, ἀφ' οὗ πλέον δὲν θέλεις νὰ εἶσαι

Γέρον, δέχομαι τὸ νέον σου ψευδώνυμον, Ἀδᾶ-βριε Οὐρανέ. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἔρχεται τὸ φύλλον εἰς τὸνομά σου, πρέπει νὰ τυπωθῇ νέα ταινία καὶ νὰ μου σταλῆς πρὸς τοῦτο 50 λεπτά. Μάταιος ὁ κόπος σου, ἀγαπητέ Δραστάε. Ἐλαθα ἄρα μου εἶχε σταλῆ καὶ σου ἀπάντησα. Ἀλλὰ πὸς ἦτο δυνατόν νὰ σου ἀπαντοῦσα εἰς τὸ 25 ὄν φυλλάδιον, ἀφ' οὗ οὐδὲν ἔλαθα τὴν ἐπιστολήν σου, αὐτὸ ἦτο τυπωμένον; Νὰ μοὺ πλῆσῃ τοὺς ἀδελφούς σου.

Ποῦ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, ἀγαπητὴ Νεραΐδα τῆς Σκύρου. (Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐξέλεξα) Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἀπροσδοκῆτόν ποῦ μου ἐστίλεις, θὰ τὰ χρησιμοποίησω κάποτε. Γράψε μου συχνά.

Ὁ κύριος Φαίδων, ἀγαπητέ Ἀδᾶ Κιχῶνη, σ' εὐχαριστᾷ θερμῶς διὰ τοὺς ἐνθουσιώδεις στίχους, τοὺς ἐπιλοὺς τῆς ἀπευθύνεις. Εἶνε πολὺ εὐτυχῆς ποῦ τὸν ἀγαπᾷ τῶσον οἱ μικροὶ τοὺ ἀναγνώσται!

Νὰ καὶ ὁ μικροῦτοκος Παχὺς Τύρας, ποὺ γράφει μιὰν χαριτωμένην ἐπιστολήν, ἀφ' οὗ ἀνέγνωσε τὸ ἄρθρον μου Πᾶς γράφαται μιὰ ἐπιστολή. Καὶ τὴν ποῦ ἤγγισεν, ἐλάττω εἰς τὰ ἐτακολληθῆ νὰ μοὺ γράψῃ, πρὸς μεγάλην μου χαρὰν. Τὸν παρακαλῶ δὲ νὰ εἶπῃ εἰς τὴν εὐτυχῆ Ὁμητὴν τὴν παραπονιάρικαν: Πότε μοὺ ἔγραψες χωρὶς τὰς ἀπαντήσεις; Τὸ ἀγαπητὸν ἄμμα τοῦ Βασπόρου μοὺ γράφει: εἰ ἂν ἦτο Ρόσχιλ ἀμέσως θὰ ἐπλήρωσε τὰς 15,000 δραχμῶν, τὰς ὁποίας ποῦ καθυστεροῦν, διὰ νὰ με ἀπαλλάξῃ τῆς στενοχωρίας. Ὁ, ἔχει εὐγενῆ καρδίαν τὸ Κῆμα τοῦ Βασπόρου! Ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμόν ποῦ τῆσε, δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ το εἶπω!

Ὁ Ἀνδρῖκος Ἡπειρώτης δὲν εἶνε μόνον μουσικός, ἀλλὰ καὶ... ἱατρός. Ἀκούσατε ἐν ἱατρικῶν τῆς ἐπιμετησεως τοῦ κατὰ τὸν κολλοκοῦσιν: «Δένετε τὴν μέσην σας σφραγὴ πολλὴν μετὰ μιάν ἰσχυρὴν μέτριον πάχους, τὴν ἀρίννετε οὕτω ἐπὶ ἕν τεταρτον τῆς ὥρας καί... διατελεῖσθαι!» Ἄς το ἡξυώσωμεν λοιπὸν καὶ αὐτὸ Ἐν τούτοις, ἔταν ἔλαθα τὴν τελευταίαν σου ἐπιστολήν, Ἀνδρῖκε Ἡπειρώτα, εἶχα ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πρόσην. Νὰ μὴ παρακοηθῆσαι διὰ τὴν βραδύτητα, διότι τὰ γράμματα τῶν φίλων μου εἶνε πολλὰ, ὁ χώρος μου ὀλίγος καὶ ἀπαρτῶ μετὰ τὴν σφραγὴν των.

Εὐγὲς, Καρδερῖαν μου, εἰς συγχαίρω διὰ τὰς πρὸδους σου εἰς τὸ Ὀδῆον. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ διὰ τὴν νέαν φίλην ποῦ μου ἐστάτησες. Φίλησέ τὴν ἐκ μέρους μου.

Ἐχεῖ ἔδικον, Νηρηίς τῶν Εὐρώτας, τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε ἀραίσιατον καὶ νὰ μὴ τὸ ἀλλάξῃς διόλου. Πλανᾷσαι νομίζουσα διὰ ὅτι Ἀγανίς το παρελῆψε, διότι ἦτο ἀχηρὸν! Ἦθελα ἡμῶς νὰ ἤξευρα τί μοὺ ἔγραψες εἰς τὰς γραμμάς ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας ἐβύσες μετὰ τὴν ἐπιμελίαν! Ἀμφιβάλλεις διὰ δὲν τὸ ἐσκήθην κ' ἐγὼ αὐτὸ; Ἀνθρῶ Ἀναίε; Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ τὸ κάμω θὰ πῇ οἱ δὲν γίνεται! Σὲ συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα. Εὐχαριστῶς ἐκ μέρους μου τοὺς γοναίς σου, διὰ τὴν τόσο κολλοκευτικὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ἔχουν περὶ ἐμοῦ. Θὰ εἶπω εἰς τὸν Ἀνανίαν νὰ μὴ σε ἐσχῶ εἰς προσεχῆ Ρεμβασιόν.

Ὅχι, Μαντζῶν τῆς Δωδώνης, δὲν εἰμπορεῖ νὰ γράψῃ τὸ διήγημα εἰς στίχους, ἀφ' οὗ δὲν πρῶταται περὶ διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν ποιήματος. Τελεῖστέ το λοιπὸν εἰς τὸ καζὸν καὶ σταλὲ το. Περσιστὰ. Συγχαίρω τὸ Μπουρλότο καὶ τὴν Ἀτρήμητον Μπουμπούλιταν διὰ τὸν λαμπρὸν των προσοδῶσιν. Ἐπίσης συγχαίρω τὸν Ἐστῆρα Δεσούλαν, ὁ ὁποῖος ἔλαθε τὸ διαχοσιόφραγκον βραβεῖον εἰς τὰς ἐξετάσεις, καθὼς καὶ τὴν Πολυξένην Δεσούλαν ἣτις ἐκρῖθη ἐκ τῶν πρῶτων καὶ θὰ ἐλάμβανε καὶ αὐτὴ βραβεῖον, ἂν τὴν ἤνοιε ὁ κλῆρος. Χά, χά, χά, Φοῖβε Ἀπολλῶν, χά, χά, χά! Μ' ἔκαμς νὰ γελᾶσω μετὰ τὴν καρδίαν μου!

Λαμπρά ή περιγραφή της εκδρομής σου. Ευ- αίσθητος Καρδιά! Πώς ήθελα π' έγω να ήμουν μαζί σας! Σ' ευχαριστώ διά τας θερμάς σου εκφράσεις.

Απαράδεκτα τὰ ψευδώνυμά σας, αγαπητοί μου Χαρλάς και Άνδρουμάχη Φίσιου, και να μου στείλετε άλλα. Το έν το έχει άλλος φίλος μου· το άλλο δι' άλλον λόγον δεν δύναμαι να δεχθώ.

Ασπασμοί, πληροφορείς: — Η Μαρο- σιώτισσα Ιρωτή την Άτσικήν Νόκτα πώς ονομάζεται, Χριστίνα ή Μαρίνα; — Η Φλογερά Άκτις τού Σουλίου στέλλει πολλά φίλά εις τόν Όρσέα καθώς και εις την Έλληρίδα Καλ- Δετήνιδα, την όποιαν πολύ επιθυμεί να γνω- ρισή. — Το Ρόδον της Άνδρου ζητεί τó όνομα και τόν τόπον της διαμονής τού Κωνσταντέου Κρίνου. — Ο Άνδρείος Ήπειρώτης ευχαρι- στεί τόν Άρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα και τόν πληροφορεί ότι παίζει βιολιόν και αυτός πρό 3 1/2 έτών. — Η Καρδερίνα μου γράφει ότι δσες φορές κηγάει εις τούς άγρούς και μαζεύει αγριολουδοά, είνε αδύνατον να μη ένδομηθ ή την φίλην μου Ανθιαμένην Λυγαριάν. — Η Ναρρής τού Εβρώτα άσπάζεται την Άφθίνα της Ερήμης, λέγει δε ότι γνωρίζει τά όνόματα της Άτσικής Νοκτέα και τού Φοιβού Άπόλλ- λωτος (ή φοβερών!) — Η Νεράιδα της Σκό- ρου άσπάζεται την έκαδέλην της Νύμφης τού Αιγαίου. — Ο Δόν Κεγάτης, λέγει, έκαρε λάθος δεν γνωρίζει τόν Κορυφαίον και του ζητεί συγγνώμην τόν πληροφορεί δε ότι τάρχηκά του είνε Π. Γ. Β. — Το Κόμμα τού Βοσπόρου άσπάζεται τόν Έλληνα τού Λαοκλάου, τόν όποιον πολύ γνωρίζει. — Το Μαντιόν της Δωδώνης ζητεί τó όνομα ή τάρχηκά της Μα- ρουσιώτισσας. — Ο Φοιβός Άπόλλων ούτε έν στοιχείον τού όνόματός του ήμπορεί να είνη εις τόν Κολιαλίτην, ούτε έν! — Η Ίωνίς άσπάζεται τόν Κοραήν και τον παρακαλεί να της στείλη τίποτε φάρμα από τó παραθαλάσσιον του. Επίσης και την Άρσούην Άμμουδιάν και να της γράψη συχνότερα.

Η ήρωίς της ημέρας. — Έκ της έπιστο- λής τού Καλόδ Γεϊτορας, την όποιαν είνε κρι- νη καλόν να δημοσιώσω ολόκληρον, αλλά δεν δύναμαι και σήμερα ένεκα ήλλιψεως χώρου, θανάτρω μόνον τó συμπέρασμα. Ο Καλόδ Γεϊτων παρακαλεί τόν κ. Φοιδίωνα να λυπηθ ή την διατυχή αυτήν Ίουλιαν και να την συμ- βουλευσ ή ως ού την μεταποίησ οδιότη, λέγει, είνε κρίμα διά την πατρίδα να χαθ ή έτσι ένα τέκνον της, χάριν της άνοήτου βίας του. Άλλ' ό Καλόδ Γεϊτων ληρμονεί τó τού Άπο-

στόλου «Άιρετικόν Άνθρωπον, μετά πρώτην και δευτέραν νοθεσίαν παραιτού».

Από ένα γλωσσόφιλόν στέλλει διάπληκτις πρós τού φίλου της: Κωνσταντεον Κρίνον (ό όποίος τώρα θά είνε πόσον έχει άδικον να παρα- ποιήσεται), Ιωνίδα (πρós την όποιαν έστειλα τó 25 ον φυλλάδιον), Τίη Τάη, Λευκήν Περι- στεράν, Στρατιήν Σπίγγα, Παγωμένον Ό- κεανόν, Άθανάσιον Μ. Μουλούνην (τού όποίου δεν δύναμαι να δεχθ ή τó ψευδώνυμον και δε εκλεχ ή έν άλλο.) Δημήτριον Χατζίσκον, Μη με Λημονίς, Κοραήν Ρόδον της Άνδρου, Άρ- σούην Βροχήν, Άδραν τού Φαλήρου, Φλογεράν άκτινα τού Σουλίου Νόκταν Πολυμυικήν, (εις την έρώτησιν της όποιας δεν δύναμαι να πτητήσω άκριβώς) Άρσούην Άμμουδιάν, και λοιπούς, ών έλαβον τά διηγήματα διά τόν Διαγωνισμόν και δε ήσυχάσουν.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 18 Ίου- λίου, θάκαντήσω εις τó κρυστάλι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' όσους στέλλονται μέχρι 27 Δεγούνου ε. ε.

579. Αξιόγραφος.

Τó πρώτον είνε Άύλον, ζήον τó δευτέρον μου και της Έλλάδος νήσος τις είνε τó σύνολόν μου Έστία ή από τού Άλέξανδρου Οικονομίδου.

580 Στοιχειόγραφος.

Άνθος ώραϊόν θά είνη ως είνε έν τάρχηκ. Πλήρ άν θελήσης τέσσαρα γράμματα να του σβύσης Τό άνθος θά μεταβληθ ή, ως άνθος δεν θά μείνη και θά πετάξη πρόθυμονις τώνπηκτών τά σμήνη. Έστία ή από τού Τερεντίου Ίου

581. Αίνυγμα.

Μόλις γεννηθ ή πεθαίνε ή εανθή μου άδελφή Και ό θάνατός μου καλόν είνε δι' αυτήν ζωή Έστία ή από τού Χαλκιδεού Κόσμου

582. Στίχος πρós συμπλήρωσιν

Είνε φύγος, πέφτει— είνε άσπρο τó— Σκοτεινάζει και— συννεφά τόν— Έστία ή από τού Κασσιλιώτου

583. Πρόβλημα

Οι από τού 1 μέχρι τού 40 αριθμοί να γραφώσι εις τέσσαρας στήλας, ώστε αθροίζωμεναι, έκαστη χωριστά, να δίδωσι τó ίδιον άθροισμα. Έστία ή από τού Ήουζο Άστράκ.

584-588 Εκκρυφωμένα όνόματα όρίων.

- 1. Άνταμειφθήσονται οι την άρετήν άσκούντις.
2. Τά στρατεύματα ήγε όσον επικειθίως ό Μι- γας Άλιεάνδρος ώστε πάντοτε ένικα.

Έστία ή από τού Τίη Τάη.

586-587. Μεταμορφώσετις

- Ο μαύρος διά 4 μεταμορφ. να γίνη κερρός.
2. Τó τέρας διά 10 μεταμορφ. να γίνη Κοκκίος

Έστία ή από τού Κομμικού Άριστοφάνου

588-592. Παιγνικόν γράμμα.

Δι' άντικειταστέσεως ένός ομοειδήσος γράμματι, έκάστης τών κάτωθι λέξεων διά δύο άλλων, πάντοτε τών αύτών, σχηματίσιν άλλας τήσας λέξεις:

Λάβρα, Άρχις, έλος, λαός, Θάσος

Έστία ή από της Έλληνίδος Καλλιέτηδος.

593. Ερώτησεις.

Τίνος λέξεος ή ονομαστική πληθυντική έπο- τελεΐται έκ δύο άλλων και τίκων; Έστία ή από της Σαλοόλας

594 Μεσοσχησίς.

Τά μεσαία γράμματα τών ζητούμενων λέξεων ά- ποτελοΐσι τó όνομα ζήου.

- 1. Φυτόν. 2. Ίαθμός. 3. Νήσος. 4. Τροφή. 5. Ζήον. 6. Πτηνόν.

Έστία ή από τού Άρχιναύαρχου Θεμιστοκλέου.

595. Έλλειποσύμφωνον.

ο-ια-α-ε-ιου-αω-ω-ιω-η-ηιη.

Έστία ή από τού Μάρθαριου Δρέμον

596. Φωνηεντολόγιον

κ-στ-σφς-κτμ-τττν. Έστία ή από τού Φοιδού Άπόλλωνος

ΑΥΣΕΙΣ

των πνευματικών άσκήσεων της 25 Μαΐου 1896

263. Άρτατέρεχ (Άρτα, Είρεχ). — 264. Κήτος, ήτο.

265. Π Φ 266. Τριαζέουγη. — 267-268. ΑΡΗΑ 1. Άζας, άλλος, όλος, οίος, Ν Λ Χίος, Χίον, Χίων, χίων. — 2, ΔΞΙ Α Κούρ, κίον, ίον, ίον, ίος, ίος Μ Ρ έταος. — 269-272. Η άντα- ΑΡΤ Ι κατάστασις γίνεταί διά τών Σ Σ γραμμάτων δ και ν, αι δέ σχη- ματιζόμεναί λέξεις είνε: Άνδρος, Δανία, Πίν- δας, Δάμων. — 273-278. 1. Νικόλαος (δίκος, ίον) 2. Σαμοθράκη θνη, άκροσμα). 3. Λυκοϋρ- γος (γρύλος ούκ). 4. Μενέλαος (έναν, μέλος). 5. Κορνήλιος (όλην, κρίς). 6. Άκρονανία (άνά, κρυνία). — 279. ΠΕΡΟΥΣΑΔΗΜ, έλος, ποιά, όρασις, υίος, Σαλαμής, έλλος, λύρα, Ήρα, Μήλος.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Η πρώτη περίοδος της «Διαπλάσεως» άποτελεΐται έκ τόμων 24, τών όποιων ή τιμή ποικίλλει ως εξής:

Α'. — Πρós δραχμην 1 έκαστος διά τούς έν Άθήνας, δραχ. 1, 10 διά τούς έν ταις Έπαρχιαίς και φρ. χρ. 1 διά τούς έν τώ Έξωτερικώ, έλεύθεροι ταχυδρομικών τελών, τιμώνται οι έπό- μενοι 16 τόμοι της πρώτης περιόδου της «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 13ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι και χωριστά έκαστος.

Β'. — Πρós φρ. 2,50 έκαστος πωλοΰνται οι έπόμενοι 8 τόμοι της πρώτης περιόδου της «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'. — Φράγκα 10 τιμάται ό 16ος τόμος, πλησιάζων να εξαν- τληθ ή, όπως εξηγήθη ήδη ό 2ος πωληθέντων τών τελευταίων αύτού έκαστόν άντιτύπον πρós 10 φρ.

Σημειώτέον ότι και έκ τών 16 τόμων της δραχμής οι βαθ- μηδόν εξαντλούμενοι θά όπερτιμηθώσι και αύτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (άπό τού 1894)

Δύο τόμοι της δευτέρας περιόδου εκδόθησαν μέχρι τούδε ήτοι: Τόμος 1ος της Β' περιόδου (1894) τιμάται φρ. 7 Τόμος 2ος της Β' περιόδου (1895) » » 7

Παραγγέλλαι μετά τού άντιτύμου (δεκτού και εις γραμματόσημα παντός Κράτους) άπευθίνονταί δε' έπιστολής ουστημένης πρós τόν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, εκδόστην της «Διαπλάσεως» Όδός Αγίου 119—ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ.